

หนึ่ง เจ้าสาวมังกร

วันที่แปด เดือนแปด คล้ายเป็นวันประหาร...

เสียงดนตรีดังมาแต่ไกล ก่อนที่ขบวนเจ้าสาวจะปรากฏขึ้น เกี้ยวสีแดง หลังใหญ่ขนาดแปดคนหามเคลื่อนขยับอย่างเอื่อยเฉื่อย ใบหน้าผู้คนที่เดินตามขบวนเคร่งขรึมราวกับว่างานมงคลนี้น่ายินดีเพียงเปลือกนอก

ท่วงทำนองมงคลดังอย่างต่อเนื่อง เสียงปี่เสียงขลุ่ยและเครื่องตีสารพัดโหมบรรเลงอย่างเอิกเกริก หลิวสีฉง มารดาของหญิงสาวผู้โชคดียกมือซับน้ำที่หัวตา ผู้ใดเห็นคงนึกว่าคือน้ำตาแห่งความยินดี ทว่าจั่วจิ้นเพื่อนบ้านที่สนิทสนมกลับเอ่ยขึ้น

“ยิ่งทำให้ได้เร็วเท่าใด ยิ่งดีต่อเจ้ากับเหียนเอ๋อร์นะ” กล่าวพลางยกมือลูบปัสสาวะ

ภายในเกี้ยวมงคล หลีเหียนชวนได้ยินบทสนทนาทุกถ้อยคำ นางเองก็อยากทำให้ใจให้ได้เร็วๆ ดังคำของป้าจั่ว ทว่าเพียงนึกถึงเจ้าบ่าว มือเล็กที่วางอย่างเรียบร้อยบนหน้าตักก็สั่นเทิ้ม

จะมีสตรีใดอยากสังเวยตัวเองเป็นเจ้าสาวของมังกรเหี้ยมโหด

คิดแล้วหยาดน้ำตาพลันร่วงไหลลงทางตาหงส์ตั้งเกลียวคลื่นโถม
ทะลัก ขยำอาการสีเสียดจนยับยู่แล้วขบริมฝีปากกลืนเสียงโศกเศร้า กลืน
ความเลือดคลั่งในโพรงปาก สำเนียงที่ท่าทั้งหมดเพราะหน้าที่

หากไม่ใช่ห้องชายคนเดียวลุ่มปวยหนัก นางไม่มีวันขายตัวเพื่อแลก
เงิน

หญิงสาวก้มมองผ้าเช็ดหน้าในมือ... ลวดลายมังกรคำรามลอยล่อง
เหนือเมฆา

ในวันที่ยินยอมทำสัญญาขายตัวเอง ก็ได้ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้มาเป็น
เครื่องยืนยัน จำได้ว่าผู้คนเล่าลือว่า หากหญิงสาวสวมชุดสีแดง ถือ
ผ้าเช็ดหน้าปกลายมังกรคำรามลอยล่องเหนือเมฆา ล่องมากับแพในแม่น้ำ
เส้าหนานแล้วไซ้...

มังกรจะมารับไปเป็นเจ้าสาว!

ทุกปีมีหญิงสาวถูกเซ่นสังเวยแด่มังกรเพื่อหยุดโศกที่มีต่อมนุษย์
ทว่าจากตำนานเหล่านั้น ไม่เคยมีหญิงสาวคนใดได้กลับมา บ้างเล่าว่าใน
เขตแดนของมังกร มีมังกรจำนวนมากอาศัยอยู่ เมื่อมังกรผู้เป็นเจ้าบ่าวเบื่อ
เจ้าสาวตัวเองแล้ว จะส่งต่อเจ้าสาวให้เป็นนางบำเรอแด่มังกรตนอื่น

ไม่ว่าจะคิดหาทางใด ก็ไม่เห็นหนทางรอด!

ร่างบางที่โคลงเคลงเพราะแรงเหวี่ยงของเกี้ยวลั่นสะท้านอีกครั้ง

เสียงคนนำขบวนตะโกนบอกว่าถึงแม่น้ำเส้าหนานแล้ว พร้อมกับ
เกี้ยวที่ถูกวางลงบนพื้น มือของมารดาเลิกผ้าม่านเกี้ยว เห็นบุตรสาวนั่ง
ตัวลั่นแล้วหัวใจแทบสลาย

นางกับจั่วเงินประคองมือเจ้าสาวมายืนริมน้ำ ขอบตลิ่งมีแพไม้ขนาด
เท่าสองคนนั่งจอดเทียบอยู่

ฟางหลุน ขุนนางใหญ่ผู้รั้งตำแหน่งเจ้าเมืองเมืองเส้าหนานยืนพยัก
หน้าให้มารดาของเจ้าสาว

“ยินดีกับครอบครัวของเจ้าด้วย... ที่ได้รับเกียรตินี้” เขาเอ่ยยิ้มเพียง

ริมฝีปาก ทว่าดวงตากลับจ้องเขม็ง

หลี่เหยียนชวนบีบมือมารดา ปราโมทย์ให้กล่าวอันใด เกรงว่ามารดา
จะหลุดถ้อยคำต่อว่าขุนนางเห็นแก่ตัวผู้นี้

ผู้ใดก็รู้ ว่าไม่มีสตรีใดยินดีทำหน้าที่เจ้าสาวมังกร เจ้าผู้ครองแคว้น
จึงต้องใช้วิธีจับสลาก เลือกบุตรสาวของเหล่าขุนนางให้ทำหน้าที่สำคัญ ทว่า
ฟางหลุนผู้นี้ฉลาดเฉลียวไม่อาจทนเสียบุตรสาวอันเป็นแก้วตาดวงใจได้ จึง
ประกาศหาหญิงสาวที่สมัครใจแลกกับเงินจำนวนหนึ่ง

สำหรับฟางหลุน เงินเล็กน้อยเพียงห้าสิบตำลึง¹ ไม่อาจสะเทือนถึง
เงิน ทว่าสำหรับหลี่เหยียนชวนแล้ว เงินห้าสิบตำลึงเพียงพอจะรักษาน้อง
ชายและให้มารดามีกินมีใช้ไปช่วงหนึ่ง

เมื่อบุตรสาวคลายแรงออกจากมือมารดา ในใจยังขุนซ้อง ว่าไหน
เจ้าเมืองต้องสร้างบันไดขึ้นมัยม กล่าวคำยินดี ทั้งที่รู้ว่านางอาจไปตายเอา
ดาบหน้า ทำเช่นนั้นไม่ไฉนไปลักนินดหรือ

กลองตีบอกฤกษ์มงคล หลี่เหยียนชวนทอดตามองผ่านผ้าคลุมหน้า
สีแดง เห็นริมฝีปากประดับด้วยผ้าแดงพลีระย้า ชาวบ้านจำนวนมากยืนเบียด
เสียดคล้ายฝูงแมลง ชี้นิ้วแล้วเอ่ยอย่างยื้มแย้มราวกับดีใจยิ่งที่ปีนี้มิมีเครื่อง
สังเวย

หลี่เหยียนชวนทั้งตัวลงนั่งบนแพ คนพายออกแรงดันแพให้ลอยสู่
เวียงน้ำกว้างใหญ่

ยิ่งห่างไกลจากตัวฝั่ง ยิ่งคล้ายได้เห็นเงากระจกของตัวเอง

เสียงดนตรีบรรเลงครั้นเครื่องอย่างต่อเนือง ทว่าหญิงสาวบนแพไม่
ที่ลอยล่องตามพื้นน้ำอันสงบนิ่งกลับตัวสั่นเทิ้ม มือที่วางอย่างเรียบร้อย
บนหน้าตัก กำผ้าเช็ดหน้าปักลายมังกรคำรามลอยล่องเหนือเมฆาจนยับยู่
หยดน้ำตาเปียกชุ่มหน้าชา

¹ 1 ตำลึง เท่ากับ 4 บาท

นางลอบอธิษฐานในใจ... ‘ขออย่าให้มังกรปรากฏ’
ทันทีที่กลองตีจบเป็นครั้งที่สาม ฟางหลุนก็ตะโกนก้อง
“ท่านมังกร...”

ดนตรีหยุดบรรเลง รอบเว็ງน้ำสัจดเียบรากับปาซ่า เจ้าเมืองตะโกน
ครั้งที่สอง

“ท่านมังกร...”

หลี่เหยียนชวนหายใจไม่ทั่วท้อง ตัวสั่นแรงจนแพกระเพื่อมไหว
ชั่วอึดใจฟางหลุนตะโกนครั้งที่สาม

“ท่านมังกร...”

ฉับพลันกลางท้องฟ้าปรากฏมังกรฝูงหนึ่ง เลื้อยคดเคี้ยวแหวกมาน
เมฆ คำรามเสียงกึกก้อง

ชาวบ้านรีบคุกเข่า โชกศิระกระป๋องไหว

“ป็นี่ถึงคราของข้า พวกเจ้าจงดูข้ารับตัวเจ้าสาวอย่างสงบเถิด”

เสียงของมังกรแดงประกาศความเป็นเจ้าบ่าว จากนั้นเสียงมังกรตน
อื่นก็ขานรับ

“ยอมได้พี่ชายข้า แต่ถ้าเมื่อนางแล้ว อย่าลืมนำส่งต่อให้น้องชายด้วยเล่า”

มังกรแดงหัวเราะอย่างกักขฬะ ม้วนลำตัวที่เหยียดยาว สะบัดหาง
หันศิระมาตอบ “ยอมได้...”

เสียงมังกรคำรามที่มนุษย์ไม่อาจเข้าใจ ทว่าสำหรับหลี่เหยียนชวน
ผู้กำลังจะเป็นเจ้าสาวมังกรนั้นกลับเข้าใจทั้งหมด หญิงสาวน้ำตาร่วงเาะ
ราวกับไข่มุก หากไม่ทำให้มารดา กับน้องชายต้องเดือดร้อน คงเลือกกระโดด
แม่น้ำเส้าหนานปลิดชีพไปเสียดีกว่า

ขณะมังกรใหญ่ลำตัวประดับเกล็ดสีชาดกำลังทะยานลงมารับตัว
เจ้าสาว กลับมีมังกรอีกตนปรากฏขึ้น ตัวทั้งลำตัวส่องสว่างด้วยเกล็ดสีขาว
นวล ทอแสงเงินยวงคล้ายแสงจันทร์รา โฉบลงมาชิงตัวเจ้าสาวตัดหน้า

ตูม!

ทรงเล็บที่ตัวรับร่างบางแตะโดนน้ำก่อนถึงตัวจนผิวน้ำแตกกระจาย เป็นวงคลื่น สาดกระเซ็นราวกับท่าฝน จากนั้นหญิงสาวในชุดสีแดงมรกต บนแพก็หายวับไปพร้อมร่างมหิมาดุจดุจปาฏิหาริย์

คล้อยหลังสถานการณ์ หลิวลี่ฉงทรุดนั่งบนพื้น ไม่สนใจว่าพื้นจะชื้น และเพราะน้ำที่กระจายตัวเมื่อครู่จะทำให้เสื้อผ้าเปอะเปื้อน นางยกสองมือ กุมใบหน้า ตัวสั่นสะท้าน

จากที่เห็นมังกรตัวใหญ่โตมากฤทธิ์เดชเพียงนั้น ร่างเหยียนเอ๋อร์มี ขนาดแค่ทรงเล็บหนึ่ง กระนั้นจะสามารถเอาตัวรอดจากมังกรได้หรือ ยิ่งคิด กลางอกยิ่งระทม

เมื่อเจ้าสาวถูกรับตัวไปแล้ว กลุ่มมังกรกลางท้องฟ้าจึงบันดาลโทสะ ส่งเสียงคำรามก็ก้องกัมปนาท สะทือนกลางเวหาหลายระลอกจนสายลม แปรปรวน ผิวน้ำอันสงบนิ่งสั่นกระเพื่อม ชายผ้าแดงริมตลิ่งพลิวกระจาย

ชาวบ้านล้วนตัวสั่นงันงก ยกมือคำนับก้มศีรษะกราบไหว้ หาได้เข้าใจ ท่านมังกรสักนิดไม่ว่าเหตุไฉนรับตัวเจ้าสาวไปแล้วทว่ายังแสดงท่าทางกริ้ว โกรธ

คิดได้อย่างเดียว...

หรือมังกรชาวตนนั้นไม่ใช่มังกรในกลุ่มเดียวกัน

หากว่าเป็นเช่นนั้นจริงแท้ แล้วหลิวเหยียนชวนถูกชิงตัวไปเป็นเจ้าสาว ของมังกรลึกลับจากที่ใดกัน

หนึ่งเดือนก่อน

หลิวเหยียนชวนกำเศษเงิน กิ่งเดินกึ่งวิ่งอย่างร้อนรนใจ ทุบบานประตู ไม้ที่ด้านบนติดป้ายว่าร้านหม้อ ผู้อยู่ด้านในตะโกนโวยวายอย่างฉุนเฉียว

“อ่านไม่ออกหรืออย่างไร วันนี้ข้าปิดร้าน!”

ต่อให้ปิดร้านหรือหม้อปวยหนักรู้ก็ต้องลากไปรักษาน้องชายที่ล้มป่วย ให้ได้ นางทุบประตูอีกครั้ง จนคนด้านในต้องเปิดประตูออกมา จ้องมอง

ด้วยใบหน้าแดงกำ

หญิงสาวคุกเข่าลงบนพื้น ดวงหน้าคลอหน้าตา

“ได้โปรดเจ้าค่ะ โปรดไปรักษาน้องชายของข้าด้วย อาชานป่วยหนักมาก ชะ...ข้า...ข้ามีเงินนะเจ้าค่ะ”

นางกล่าวเสียงสั่นแล้วควักเศษเงินออกมา ยื่นให้หมอเฝ้าที่ขึ้นชื่อว่า หากไม่มีเงินจะไม่เหลียวแลแม่ผู้ป่วยใกล้ตายอยู่ตรงหน้า

ร่างหนาผลึกหญิงสาวจนล้มหงายหลัง ตวาดขับไล่เสียงดัง

“ไปให้พ้น! แค่เศษเงินเท่านั้น ไม่พอให้ข้าต้องออกแรงไปถึงบ้านเจ้าเสียด้วยซ้ำ!”

หล่เหียนชวนฟังคำขับไล่ราวกับนางไม่ต่างจากสุนัขแล้วกัดริมฝีปากจนเลือดซึม

“คะ...ได้โปรด...ช่วยน้องชายของข้าด้วยเจ้าค่ะ” หญิงสาวอ่อนวอนพร้อมคว่ำข้อเท้าของนาง

หมอเฝ้าหงุดหงิด ระบายอารมณ์ใส่หญิงสาว ตะนางจนกลิ้งม้วนไปชนปลายเท้าของกลุ่มชาวบ้านที่ยืนมองด้วยความสงสาร

“ต้องโทษที่พวกเจ้ามันยากจน! คนยากจนนะ...ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องขอความช่วยเหลือจากผู้ใดทั้งสิ้น ไป! ไปให้พ้นหน้าร้านของข้า”

ปัง!

หมอเฝ้ากระแทกปิดประตูร้านใส่หน้า เสียงดังจนผู้ยืนมองดูสะดุ้ง

หล่เหียนชวนคลานเก็บเศษเงินที่กระจัดกระจายบนพื้น มือสั่นจนเศษเงินร่วงหล่นซ้ำอีกหลายครั้งกว่าจะสามารถเก็บได้หมด ค่อยๆ กัดฟันลุกขึ้น กุมหน้าท้องเพราะยังรู้สึกเจ็บ

ไปหาหมอมาหลายร้านล้วนถูกปฏิเสธ หมอเฝ้าคือหมอคนที่สาม เป็นหมอคนสุดท้ายในเมืองเส้าหนานแล้ว หญิงสาวมีดแปดด้าน จะกลับไปบอกมารดาอย่างไร เพราะความจนจึงไม่มีหมอคนใดเต็มใจจะรักษา

ระหว่างที่เดินครุ่นคิดอย่างคนจนตรอก ก็ได้ยินเสียงสนทนาแว่วมา

หากฟังไม่ผิดคล้ายเอ่ยเกี่ยวกับเงินจำนวนหนึ่ง ดึงความสนใจให้หลี่เหยียน-ชวณเดินตรงไปหา

นางแทรกกลางผ่านกลุ่มคน มองป้ายประกาศที่ระบุใจความว่า ‘หากสตรีใดยอมเป็นตัวตายตัวแทนเจ้าสาวมังกร แทนฟางยี่หลิน บุตรสาวเจ้าเมืองเล่าหนาน จะได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินจำนวนห้าสิบตำลึง’

ป้ายประกาศถูกดึงออกทันที

ทหารที่ยืนคอยดูแลความสงบเรียบร้อยเล็กคิ้ว ทอดสายตามองสตรีที่คิดสั้น สงสัยกันว่านางอยากตายมากกระนั้นหรือ

“แม่นาง...เจ้ารู้หรือไม่ ว่าการดึงป้ายประกาศนั้นมีความหมายว่าอย่างไร”

ร่างบางพยักหน้าขณะที่มีมือสั่นไม่หยุด ตนมีใจหาญกล้ากระนั้นหรือ จึงกล้าอาสาเป็นตัวตายตัวแทน เช่นสังเวียเป็นเจ้าสาวของมังกร

ความจริงหาใช่เช่นนั้นไม่ แท้จริงใจเล็กเพียงมด แต่มันคือหนทางรอดเดียวของครอบครัว

นางเดินตามทหารสองนายไปยังจวนเจ้าเมือง ทันทีที่ไปถึง ฟางหลุนแย้มยิ้ม เชื้อเชิญอย่างให้เกียรติ ทั้งน้ำชาทั้งขนมถูกยกมาไม่ขาดสาย และจบลงด้วยสัญญาให้นางลงนามพร้อมถ้อยคำหวานหู

หลี่เหยียนชวณอดขบขันไม่ได้ ที่ติด่อนนางเพียงเพราะจะให้ไปตายแทนบุตรสาวต่างหาก รู้ทั้งรู้แต่ต้องฝืนใจยอมรับ ลงนามในกระดาษสัญญา จากนั้นรับเงินมัดจำครึ่งหนึ่งพร้อมผ้าเช็ดหน้าปักลายมังกรคำรามลอยล่องเหนือเมฆมาหนึ่งผืน ทั้งถูกกำชับอย่างจริงจัง ว่าในวันที่แปดเดือนแปดที่ใกล้ถึง จะส่งเกี้ยวแดงไปรับถึงหน้าบ้านพร้อมเงินค่าตัวที่เหลือ

หลังกลับถึงบ้าน หลี่เหยียนชวณเล่าทุกอย่างให้มารดาฟัง ผู้ให้กำเนิดถือไม้ตีบุตรสาวหลายครั้ง ขณะถูกตี หลี่เหยียนชวณได้ยินเสียงสะอื้นของมารดาดังไม่หยุด ก่อนถูกรวบตัวไปทอด

“จะ...เจ้ามันโง่ ลูกข้า...ฮึก...เหตุใดถึงขายตัวเพื่อแลกเงิน”

หญิงสาวซุกใบหน้าลงบนขาของมารดา ตอบเสียงสั้นเครือไม่ต่างจากอีกฝ่าย

“อะ...อาช้านป่วยอดแอดมานานแล้ว ไม่เคยได้รับการรักษาอย่างจริงจังเสียที พะ...เพราะข้าหาเงินได้น้อย ครอบครัวเราถึงยากจน เงินที่มียามนี้ไม่พอให้หมอสักคนมารักษา อะ...ถ้ามีเงิน...อาช้านก็จะได้รับการรักษาอย่างถูกต้อง เมื่อเขาหายแล้ว อีกไม่กี่ปีเขาจะแต่งงานมีภรรยา มีครอบครัว จากนั้นก็จะมีทายาทสืบตระกูลต่อไป พะ...ทว่าช้านั้น...ฮึก...ทำได้เพียงแต่งเข้าบ้านผู้อื่น ต่อให้มีบุตรชาย ก็ต้องใช้แซ่สกุลอื่นอยู่ดี ข้า...ไม่อาจผิดต่อท่านพ่อ ดังนั้นตระกูลหลี่จะไร้ทายาทมิได้เจ้าค่ะ...”

หลี่ลิ่งกอดบุตรสาวแน่น แหงนหน้ามองเพดาน หวนนึกถึงอดีต บุตรสาวหาเลี้ยงครอบครัวมาตลอด จำได้ว่ามีอยู่ปีหนึ่ง หญิงสาวที่ต้องสั่งเว่ยเป็นเจ้าสาวมังกรลอบหนีกองคัน ปีนั้นมังกรจึงเกิดโศกเสาะ เผาทำลายบ้านเรือนรวมถึงมนุษย์จำนวนมาก ที่ดินเพาะปลูกได้รับความเสียหาย ปีนั้นจึงยากจนขึ้นแค้นกว่าทุกปี จนบุตรสาวต้องออกไปรับจ้างทำงาน ได้ค่าแรงพอซื้ออาหารเพียงหนึ่งมื้อสำหรับสองคน แล้วบอกว่าระหว่างทางตนเองกินอิ่มแล้ว เพื่อให้มารดาและน้องชายกินอย่างสบายใจ ต่อมาเห็นบุตรสาวแอบต็มน้ำจำนวนมากทั้งคืนเพื่อประทุษร้าย จึงรู้ว่านางโกหก

“ตะ...เด็กโง่ของแม่...” เสียงสั้นเครือของมารดากระซิบข้างหูบุตรสาวเบาๆ

หลี่เหยียนชวนรู้ว่าถ้อยคำนั้นมิได้หมายตำหนิตน

ปัจจุบัน

แสงแดดอ่อนส่องลอดผ่านบานหน้าต่างเข้ามาในห้องหนึ่งของกระท่อมไม้ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางพงไพรกว้างและรกทึบ เหนือยอดไม้สูงลิ่วเสียดฟ้าปรากฏแสงสีขาวจางๆ บางใสแผ่ปกคลุมเป็นวงกว้าง

วิหคสีเหลืองบินมาเกาะขอบหน้าต่าง ส่งเสียงร้องเรียกผู้มีพระคุณ

ที่นั่นหลับตาตั้งสมาธิอยู่ด้านใน กระทั่งร่างใหญ่ยกมือขึ้น ชายแขนเสื้อพลิ้วตามแรงโบกเบาๆ ไล่เจ้านกน้อยให้หยุดส่งเสียง และอดลืมหันมองมันอย่างคิดถึงไม่ได้

นานแล้วที่ไม่ได้พบเจอ นับแต่สองร้อยปีก่อนกระมัง ยามนั้นหลังจากตำแหน่งของมหาเทพตงจวิน มานั่งสูดกลืนอายุมาตุภูมิ เสริมปราณมังกรในร่างกาย บังเอิญพบเจ้านกน้อยบาดเจ็บจึงใช้พลังช่วยเหลือ ตั้งแต่นั้นมันก็คอยตามติด มาเกาะขอบหน้าต่างร้องเรียกอยู่ทุกวัน กระทั่งกลับขึ้นสวรรค์ไป หาได้คิดไม่ว่าผ่านมาสองร้อยปีแล้ว ทว่าเจ้านกก็ยังจดจำเขาได้

แทนที่จะบินมาเกาะบนมือผู้มีพระคุณ มันกลับบินไปเกาะขอบเตียงจ้องมองร่างหญิงสาวในชุดสีแดง แม่หมดสติแต่ในมือกำผ้าเช็ดหน้าแน่น ดูผิวเผินคล้ายลวดลายของสัตว์

นกน้อยพิจารณาอีกครู่หนึ่งก็กระจ่างแจ้ง ดวงตาใสลูกว่าขึ้น...

สตรีผู้นี้คือเจ้าสาวของมังกร!

มันฝันมองผู้มีพระคุณที่ยังนั่งหลับตาอยู่บนตั่งไม้ ใบหน้าสงบราวกับรูปสลักพระพุทธรูปในวัดกลางซางที่เคยบินไปเที่ยวเล่นบ่อยๆ เท่าที่รู้มังกรในดินแดนไท่หลงแห่งนี้ มักเรียกร้องให้สตรีมนุษย์เป็นเครื่องสังเวทเล็กน้อยกับความสงบบนโลกมนุษย์ยาวนานหนึ่งปี

เช่นนั้นสตรีผู้นี้คงเป็นเครื่องสังเวทของปีนี้ แต่ไหนมาอยู่กับมังกรขาว แทนที่จะเป็นกลุ่มมังกรแดง คิดแล้วเจ้านกน้อยก็สะบัดปีก ตะมุตะมิเล็กน้อย เรียกสติหญิงงามที่หลับใหลให้ลืมตาตื่น

ภาพนกสะท้อนนัยน์ตาหวานที่ปรือขึ้นอย่างเนิบนาบ

หมีเหียนชวนกะพริบตาไล่ภาพให้คมชัด รู้สึกปวดไปทั่วร่าง ก่อนลำนึกได้ถึงสติสุดท้ายว่าถูกแรงกระชากจากมังกรตัวใหญ่ ดึงร่างให้ถลาขึ้นต่ำลมอย่างนับปลัน

กระนั้นยามนี้ห้องนี้คงเป็นดินแดนของมังกรกระมัง...

ความคิดนำพาให้เลือดในกายไหลพล่าน ยิ่งมองเห็นร่างที่นอนอยู่ตรง

กันข้ามกับเตียงแล้ว ใจดวงน้อยพลันหล่นวูบ

นางถดร่างไปชิดมุมเตียงด้านหนึ่ง ขดกายกอดเข้าตัวสั้นเทิ้ม
นกสีเหลืองเห็นท่าที่หัวนกล้วนของหญิงสาวพลาถอนหายใจแล้วส่าย
หน้าเบาๆ

นางจะไม่หวาดกลัวได้อย่างไร เมื่อในห้องเดียวกันนี้ปรากฏบุรุษใน
ชุดขาวปลอด เส้นผมทั้งศีรษะขาวบริสุทธิ์ราวกับก้อนเมฆ สะท้อนแสงสี
เงินยวง มีหน้าซำกระหม่อมยังประดับเขาสีเดียวกับเส้นผมโดดเด่นเพียงนั้น
ต่อให้เป็นเด็กสิบขวบก็รู้ได้ว่าบุรุษผู้นั้นคือมังกร

ร่างใหญ่ลืมหูลืมตาขึ้นอีกครั้ง พิศมองเจ้านกตัวเล็กที่ส่งเสียงรบกวน
ไม่หยุด ช่างๆ ร่างนก พบว่าสตรีนุชยกตัวขึ้นแล้ว เขามองนางนั่งตัวสั้น
แล้วก้มมองมือตัวเอง

หรือยามซึ่งตัวมาจะกระทำรุนแรงเกินไป

มังกรขาวลุกขึ้นก้าวเดินสามครั้งก็ถึงเตียง ใช้สายตาไร้ระลอก
อารมณ์เหลือบมองร่างบางที่ตัวสั้นเทิ้ม รวบรวมความคิดว่าควรเอ่ยอย่างไร
เพื่อลดทอนอาการหวาดกลัวของนาง ทว่าไม่ทันแนะนำตัวก็ถูกตวาดเสีย
ก่อน

“จะ...เจ้า...เจ้าคือมังกร!” เสียงเล็กดังขึ้นอย่างครั้นคร้ำมขณะริม
ฝีปากสั่นระริก กอดร่างตัวเองแน่นขึ้น หากเป็นไปได้ อยากจะหายไปจาก
ตรงนี้

เจ้าของร่างใหญ่ก็มาสำรวจตัวเอง หางไม่มี กรงเล็บไม่มี เกือบบนตัว
ก็ไม่มี เหตุใดนางจึงมองออกว่าเธอคือมังกร อุตสาห์สร้างกายมนุษย์ แต่
คล้ายไม่ได้ผล รู้สึกตัวอีกทีก็เฝ้ามองเจ้านกสีเหลืองบินมาเกาะบนเขามังกร จึง
รู้ว่าลืมหูลืมตาเสียสนิท

“ข้า...” เธอจะเอ่ยแนะนำตัวอีกครั้ง แต่นางก็ตวาดตัดหน้า

“ออกไปนะ! ยะ...อย่า...อย่าเข้ามาใกล้ข้า เจ้าปีศาจมังกร!” ลิ่นเสียง
พรันพรัง หล่เหยียนชวนซุกใบหน้าหลบไม่กล้ามองอีกฝ่าย

มังกรขาวได้ยินเพียงเท่านั้นก็คล้ายสติหลุด นัยน์ตาสีดำสนิทเรือง
แสงสีแดงวูบ บดกรามอย่างลึมตัว ทำเอาหมีเหียนชวนตกใจกลัว

เมื่อได้ยินเสียงเจ้านกร้องอีกครั้งเขาจึงได้สติ รีบเก็บโทสะที่ไม่ตั้งใจ
เปิดเผย ปฏิเสธเสียงหนักราวกับแบกแผ่นดินไว้บนริมฝีปาก “ข้าไม่ใช่-
ปีศาจ!”

หมีเหียนชวนไม่กล้าสบตา แสงสีแดงจากดวงตามังกรเมื่อครู่
ราวกับไฟจากขุมนรก

นางได้แต่ก้มหน้าตอบทั้งที่ยังตัวสั่น

“ตะ...ดูเจ้าสิ ทั้งเส้นผม ทะ...ทั้งเขabenศีรษะ แล้วยังดวงตาที่เรือง
แสงสีแดงได้เมื่อครู่ ยังจะปฏิเสธว่าไม่ใช่ปีศาจอีกหรือ แม้ว่าข้าจะยอมสวม
ชุดเจ้าสาวร่วมพิธี หว่าอย่าได้หวังในเรือนร่างนี้!”

มังกรขาวหายใจหนักหน่วงจนแผงอกกำยำอวบใหวอย่างชัดเจน
สะบัดชายแขนเสื้อไล่ความหงุดหงิด ก่อนเบือนหน้ามองไปนอกหน้าต่าง

บรรยากาศตึงเครียดราวกับมีพลังงานสองสายบดเบียดปะทะกัน
แม้แต่นกตัวน้อยยังไม่กล้าส่งเสียง รีบบินหนีออกจากห้องนั้นทันที

ผ่านไปเนิ่นนาน มังกรขาวค่อยเอ่ยเสียงเยียบเย็นขึ้น

“รูปลักษณ์มิใช่เพียงเปลือกนอกหรือห่อหุ้ม ส่วนนัยน์ตาของข้านั้น
มิได้ตั้งใจให้เจ้าตื่นกลัว” กล่าวจบเพียงเท่านั้น เพราะลำบากใจที่จะเอ่ยถึง
เหตุผล

เขาสะบัดมือคล้ายให้เลิกรา “ช่างเถิด...เอาไว้เจ้าหายตื่นกลัวแล้ว
ค่อยมาสนทนากัน!”

คล้อยหลังร่างใหญ่เดินลับหายไปทางประตูไม้บานแคบๆ แล้วประตู
ห้องก็ปิดลง

หมีเหียนชวนผู้ดวงใจบอบช้ำรำพึงถึงมารดาและน้องชาย หากไม่
หวังว่าโทสะของมังกรจะทำร้ายมารดากับน้องชายแล้วไซ้ร้ แจกกันกระเบื้อง
ที่วางบนโต๊ะกลางห้องคงกลายเป็นอาวุธสังหารตัวเองแล้ว

ตลอดวันกระทั่งข้ามคืน หลีเหียนชวนกอดเข้าใช้ชายผ้าซิ่นขับ
ความเศร้าหมอง กระทั่งหลับไปเมื่อไรไม่รู้ ตื่นมาอีกครั้งก็ยามแสงแดดส่อง
ทำมุมสูงกับภูเขา

นางหย่อนปลายเท้าลงเหยียบพื้น เดินอย่างเท้าเบาๆ มายังริมประตู
ออกแรงแถมประตูเล็กน้อยแล้วมองลอดช่องว่างเล็กๆ เห็นบรรยากาศ
ภายนอกมีแต่ต้นไม้ล้อมรอบ ลมเย็นชื้นพัดโชยสัมผัสสร้างอย่างอ่อนโยน
เหนืออากาศมีแสงสีขาวคล้ายกำแพงบางใสครอบอยู่

ระหว่างตัวเรือนถึงริมระเบียงไม้ที่ยื่นออกไปด้านนอกมีตั่งไม้เก้าตัว
หนึ่ง ข้างกันนั้นปรากฏร่างใหญ่สวมชุดสีขาว เส้นผมสีเดียวกับปุยเมฆบน
ท้องฟ้า เขาสีเงินกลางกระหม่อมโดดเด่น

ต่อให้ไม่ใช้ความทรงจำในอดีตก็ตระหนักได้ว่าผู้นั้นหาใช่มนุษย์ไม่
ท่ามกลางความสงบเงียบของบรรยากาศเคล้าธรรมชาติ คลื่นอารมณ์
ที่สงบไปเมื่อครู่พลันพลุ่งขึ้นอีกครั้ง นัยน์ตากลมใสดูเจือปนหยดน้ำของ
หลีเหียนชวนทอดมองบุรุษมังกรซึ่งปลายนิ้วส่งแสงสีขาวไปในอากาศ จาก
นั้นกำแพงโปร่งใสก็ชัดเจนขึ้น

“หากตื่นแล้ว พร่อมจะคุยกัน ก็ออกมา” ลุ่มเสียงทรงอำนาจอันสุขุม
ลุ่มลึกทักขึ้นทั้งที่ไม่ต้องพินมอม

ใจหนึ่งของผู้ฟังแสนขลาดเขลา หว้าอีกใจใคร่สงสัย จำได้ว่าเมื่อวาน
มังกรตนนี้ย้ำหนักหนาว่าตัวเองไม่ใช่ปีศาจ ทั้งบอกอีกว่ารอให้นางสงบความ
กลัวแล้วค่อยสนทนากับเขา ยามนี้ใครรู้กันว่าปีศาจมังกรสามารถสนทนา
ด้วยเหตุผลได้หรือไม่

อย่างเช่นเมื่อวาน ประโยคหนึ่งที่บ่งนัยว่า ‘รูปลักษณะมิใช่เพียงเปลือก
นอกหรือ’ ถ้อยคำนี้กล่าวตามหลักจักรธรรมชีวิต ราวกับว่ามังกรตน
นี้มีคุณธรรมปานนั้น

ขบคิดหลายตลบด้วยสมองน้อยนิดก็คิดไม่ตก นางจึงข่มความกลัว
พยุรงว่ที่ลั่นสลุให้เดินตรงไปหยุดยืนด้านข้าง ยิ่งเห็นจากมุมใกล้เพียงนี้

แม่นเอื้อมแขนก็ถึงตัว ยิ่งรู้สึกคล้ายตัวเองเป็นเพียงมดตัวเล็กเมื่อเทียบกับ
บุรุษมังกร

ในห้วงความตระหนก หลีเหียนชวนยื่นผ้าเช็ดหน้าปักลายมังกร
คำรามลอยล่องเหนือเมฆมาให้เขา

“หะ...หากข้าไม่ยอมร่วมหอกับเจ้า เจ้าจะฆ่าข้าใช่หรือไม่” ถามเช่นนั้น
เพราะมังกรลั่นโศกเหี้ยม

นางสุดลมหายใจเรียกความกล้าอีกหนึ่งส่วนได้แล้วเอ่ยอีกประโยค
“ละ...แล้ว...ถ้าข้าไม่ยอมร่วมหอกับเจ้า เจ้าจะทำร้ายมนุษย์ด้วยใช่หรือไม่”

หญิงสาวนึกถึงอดีต เคยประสบกับเหตุการณ์มังกรพิโรธมาก่อน พี่
ไร่ล้วนถูกเผาทำลาย ปีนั้นจึงยากจนข้นแค้นยิ่ง ดังนั้นหากนางทำให้เขา
ไม่พอใจ เขาอาจลงไปทำร้ายมนุษย์จนแผ่นดินลุกเป็นไฟ แล้วความสงบสุข
ของมารดากับน้องชายคงสลายเป็นม่านหมอก

ร่างใหญ่ลดสายตาลงมองผ้าเช็ดหน้าที่ไหวสั่นบนมือของร่างเล็ก
ใบหน้าเรียบสนิทกับแววตาเฉยชาคล้ายไม่แยแสต่อความกลัวของอีกฝ่าย
นัก หากมิใช่นางขวางทางทำภารกิจคงไม่เก็บมาด้วย

“ข้าไม่ใช่เจ้าบ่าวมังกรของเจ้า” ตอบสั้นๆ เพียงได้ใจความสำคัญ

หลีเหียนชวนได้ยินเพียงเท่านั้น ผ้าเช็ดหน้าในมือที่ขยับเล็กน้อย
ก็ไหวรุนแรงขึ้น

เห็นกับตา ประสบกับตัว ว่าเขาคือมังกรที่มารับตัวนาง แล้วไหนจึง
เอ่ยอย่างไรความรับผิดชอบว่าไม่ใช่เจ้าบ่าว หรือการที่นางว่าเขาเป็นปีศาจ
จะทำให้เขาโกรธจัดจนคิดจะส่งนางไปบำเรอมังกรตนอื่นหรือ

คิดแล้วกลั่นโศกไม่ได้

“ปีศาจอย่างพวกเจ้าไม่มีหัวใจ เห็นมนุษย์อย่างพวกข้าเป็นเพียง
ของเล่นเช่นนั้นหรือ ถึงคอยแต่จะรังแก รู้หรือไม่ ว่าการถูกนำมาสังเวยเป็น
เจ้าสาวมังกร ทั้งที่รู้ว่าจะไม่มียันได้กลับไปพบครอบครัว ไม่รู้ว่าจะตายวันนี้
หรือพรุ่งนี้ด้วยซ้ำ ความรู้สึกเหล่านี้มันทรมาณจนอัดแน่นในใจ รวากับว่า

หากตายไปคงสบายกว่า ใชลี...เจ้าจะรู้ได้อย่างไร เมื่อปีศาจมังกรอย่างพวกเจ้าหามีหัวใจไม่!”

หนึ่งคำก็ปีศาจ สองคำก็ปีศาจ ก็รู้ว่านางหวาดกลัว ทว่าถ้อยคำว่าปีศาจคือสิ่งที่ไม่ปรารถนาจะได้ยิน ครั้นฟังซ้ำบ่อยๆ มีหรือจะไม่มีโทษเช่นนั้นแล้วดวงตาจึงวาบแดงขึ้นมาน่ากลัว

หลี่เหยียนชวนตัวสั่นขณะก้าวถอยหลัง

ผ่านไปครู่หนึ่ง มังกรผู้แสดงโทษสงบสติอารมณ์ลงคล้ายว่าเขาไม่ตั้งใจ

นางเห็นเจ้าของร่างใหญ่แห่งหน้ามองไกลเกินกว่าห้องฟ้า แล้วเอ่ยเสียงเอื่อยดังสายน้ำ ทว่าหนักแน่นดุจขุนเขา ปะปนกระเสเสียงวังเวงแว้งแว้ง อีกทั้งราวกับเสียงน้ำซัดฝั่ง

“ใช้วามังกรไร้หัวใจ กลับกัน...มังกรไม่อาจเปิดหัวใจต่างหาก!”

ขณะที่หญิงสาวสงสัย ว่าเหตุใดมังกรจึงไม่อาจเปิดหัวใจ เขาก็หันมากล่าวต่อ

“ข้าไม่ใช่เจ้าบ่าวมังกรของเจ้าจริงๆ ดังนั้นจึงไม่อาจตอบคำถามของเจ้าได้”

หลี่เหยียนชวนส่ายหน้าไม่เข้าใจ “หากเจ้าไม่ใช่เจ้าบ่าวมังกร แล้วเหตุใดถึงรับตัวข้ามา!”

เขาผินหน้ามาตอบ น้ำเสียงเยือกเย็น “ข้ามีนามว่ากวางหลง รับหน้าที่ปราบพี่น้องมังกรที่เหิมเกริมทำร้ายมนุษย์ บังเอิญพบว่าเจ้ากำลังตกเป็นเหยื่อ ไรทางเลือกจะต้องชิงตัวมา ดังนั้นจึงไม่อาจรับผ้าเช็ดหน้าคืนจากเจ้า”

ยิ่งฟังยิ่งสับสน มังกรที่ไม่ชั่วร้ายมีด้วยหรือ กระนั้นก็อดมีความหวังในใจไม่ได้ หากเขาไม่ใช่มังกรในกลุ่มเดียวกับที่ต้องสังเวยร่างกายให้ เช่นนั้นนางก็สามารถกลับไปหาครอบครัวได้แล้ว

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็กลับ...”

“กลับไม่ได้!”

น้ำเสียงเข้มหยดคำของหญิงสาวไม่ให้เย้ยต่อ จากนั้นทอดสายตามองกลางอากาศ

หลี่เหยียนชวนมองใบหน้าคมทอดสายตามองไปเบื้องหน้า ใจนางสงสัยไม่น้อยว่ากำแพงโปร่งใสเบื้องบนนั้นมีไว้เพื่อสิ่งใด

“หากออกจากอาณาเขตที่ข้าangkั้นไว้ มังกรแดงจะพบตัวเจ้าทันที ปกติแล้ว...มนุษย์ย่อมไม่อาจเข้าใจภาษามังกร เว้นแต่มังกรอยากให้อเข้าใจ ส่วนเจ้าคือเจ้าสาวมังกร พิธีวันนั้นทำให้เจ้าย่างกรายเข้ามาในโลกของเผ่ามังกร แม่มังกรจะพูดด้วยภาษามังกร เจ้าก็สามารถเข้าใจได้ ยามนี้เจ้ามีจิตเชื่อมโยงกับมังกรแล้ว ต่อให้เจ้าหลบซ่อนไปไกลสุดหล้า ผุ่งมังกรก็สามารถหาตัวเจ้าพบ”

ความหวังหายวับประหนึ่งฟองอากาศแตกดังโพละ!

หลี่เหยียนชวนขบริมฝีปาก ไม่อยากแสดงความอ่อนแอ ทว่าห้ามน้ำตาไม่ได้ รวากับจิตใจทรยศไม่เชื่อฟังคำสั่ง

ต่อให้ไม่ต้องสั่งเวรร่างกายให้มังกรแล้ว แต่ยังไม่อาจกลับไปหาครอบครัวได้ ถ้าเช่นนั้นต้องอยู่อย่างหลบซ่อนไปชั่วชีวิตหรือ แล้วกลุ่มมังกรว่าที่เจ้าบ่าวจะระบายโทสะใส่ครอบครัวนางหรือไม่

หญิงสาวคิดอย่างทุกซอกใจได้ไม่นาน ก็ได้ยินเสียงมังกรคำรามกึกก้อง กัมปนาทราวกับจะเกิดอาเพศอยู่เหนือศีรษะ ใบหน้าเล็กเท่าฝ่ามือเหมวมองฟ้า ดวงตาเบิกโพลงสะท้อนเงาผุ่งมังกรเลื้อยตัวกลางอากาศ!

สอง มนุษย์กับมังกร

เสียงคำรามด้วยโทะสะของฝูงมังกรดังอย่างต่อเนื่อง

หลี่เหยียนชวนตกใจฉะฉาน นางถลาไปซ่อนตัวหลังร่างใหญ่ของกวาง-
หลง ต่อให้เขาเป็นมังกร แต่กลายเป็นที่พึ่งเดียวของนาง

ฝ่ามือเล็กที่กำอาภรณ์ของมังกรขาวลั่นเข็มจนเขาเองรับรู้ได้ ทอด
สายตามองไปทางกำแพงโปร่งใสในอากาศ ก่อนตอบเสียงเรียบไร้อารมณ์

“จงอย่ากลัว ในเขตรุกษะมังกร ข้าลงอาคมร้อยรักษาเอาไว้ ผู้อยู่
ด้านนอกไม่สามารถทำลายอาคมนี้ และไม่อาจมองเห็นสิ่งที่อยู่ภายใน ผู้อยู่
นอกเขตจะมองเห็นเพียงผืนป่าเท่านั้น”

หญิงสาวฟังแล้วใจขึ้นขึ้นไม่น้อย ทว่ายังไม่กล้าออกห่างจากเขาอยู่ดี
มังกรผู้บำเพ็ญตนไม่รู้ว่าควรทำอะไร จึงได้แต่ยืนนิ่ง กระทั่งแผ่น
หลังเปียกชื้น ได้ยินเสียงสะอื้นอื้ออื้นจนจุก

“ปะ...ไปหรือยัง”

ใบหน้าที่ไม่รู้จะแสดงอารมณ์อย่างไรเหมองกลุ่มมังกรบนท้องฟ้า
เห็นพวกมันลอยวนเวียนไม่ล่าถอย พลังเสกภาพลวงตาลุ่่มผืนฟ้า บดบัง

ร่างมังกรทั้งหมดให้คล้ายไม่มีพวกมัน

“ไปหมดแล้ว...” เจ้าของเสียงใหญ่เอ่ยเรียบๆ

หมีเหียนชวนลอบมองผ่านปากกว้าง เห็นกลางท้องฟ้าไร้ร่างฝูงมังกร แล้วค่อยๆเลาความหวาดกลัว ฝ่ามือเล็กที่กำเอวหนาจึงผ่อนคลายลามไป กอดเอวนั้นแทน แล้วหลับตาสูดลมหายใจอย่างโล่งอก

สัมผัสแผ่วเบาอันนุ่มนวลจากอ้อมอก ทำเอาทรวงหลงชุลุมมาถึง ยอดเขากลางกระหม่อม

มังกรผู้บำเพ็ญตบะได้เคยใกล้ชิดสตรีมนุษย์สักครั้งไม่ จึงไม่รู้ว่า ควรถอยหนี หรือควรปลักนางออกไปดี

เขาตระหนักได้ว่าก่อนหน้านี้ ตอนชิงตัวนางมาใช้แรงมากเกินไป เพราะไม่อาจจะเกณฑ์เรี่ยวแรงที่ต่างกันระหว่างมังกรกับมนุษย์ได้ ครานี้ อาจผิดพลาดทำนางตกใจอีกครั้ง จึงตัดสินใจเย็นนิ่งๆ

หมีเหียนชวนยืนซ่อนอยู่หลังกายใหญ่เนิ่นนาน ได้สติอีกครั้งก็รีบ ซักมือกลับ นัยน์ตาทวนปรือมองอารมณ์สีขาวที่คลุ้มแผ่นหลังกว้าง เห็น ร่องรอยเปียกชื้นเป็นวง

นางทั้งถูทั้งขี้แต่มันก็ไม่จางลง

“ขอภัย ข้าทำอารมณ์มีค่าเปื้อนเสียแล้ว” นางกล่าวอย่างสำนึกผิด สายต่ายังจับจ้องส่วนหนึ่งของอารมณ์มังกร เนื้อผ้าไหมเนียนนุ่มเสียจน อดคิดไม่ได้ ว่าหากต้องชดใช้ คงต้องทำนาเก็บเงินสลักสิบปีกระมัง

“ช่างเถิด” ผู้มีเสียงใหญ่บอกรับตอบอย่างกระอักกระอ่วน เสกแวบเดียว อารมณ์ที่เปียกรอยน้ำตาก็แห้งสนิท

หมีเหียนชวนตะลึง ขยับตัวมายืนตรงหน้าเขา ยอบกายอย่าง อ่อนน้อม

“ข้ามีนามว่าหมีเหียนชวน ขอขอบคุณผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิต และ ขอภัยที่ว่าท่านเป็น...” จะเอ่ยว่าปีศาจมังกรอีกรอบคงไม่ดี จึงเปลี่ยน ประเด็น

“ต่อไปข้าควรทำเช่นไร ขอท่านมังกรผู้มีพระคุณโปรดชี้แนะ”

กวางหลงพินิจหญิงสาวอย่างถี่ถ้วน ไม่เห็นความชั่วร้ายหรือจริตต่ำช้าอันใด เพียงก่อนหน้านี้มีวาจาร้ายกาจเพราะความกลัว

“รอข้าปราบมังกรเหล่านั้นให้ได้เสียก่อน เมื่อนั้น...เจ้าค่อยกลับไปหาครอบครัว”

หลี่เหยียนชวนพยักหน้า กะพริบย่นตาหวานอย่างซาบซึ้ง มีความหวังว่าจะได้กลับบ้าน

ดินแดนใต้หลงอุดมด้วยพฤษภานานาพันธุ์ รอบทุ่งหญ้าเขียวขจี

มีมหาสมุทรรายล้อม ตั้งห่างไกลจากแดนมนุษย์ไม่น้อย หากไม่มีปราณจิตของมังกร มนุษย์ย่อมไม่อาจมาถึงอาณาจักรมังกรนี้

ยามราตรีจันทร์กระจ่าง น้ำค้างพร่างพรम ลมพัดเฉื่อยฉิว แสงจันทร์ดุจอัญมณีเจิดจรัส ส่องสว่างเหนือพงไพร บนกิ่งก้านของต้นรุกษะมังกรมีกลุ่มวิหคอิงแอบอุ่นใจในรัง

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดังอยู่นอกห้องของกวางหลง

ลิ้นเสียงอนุญาตคือเงาร่างของหลี่เหยียนชวนประคองถาดไม้ เติบเยื้องปลายเท้าด้วยจริตงดงามอ่อนช้อย

หากจะตอบแทนผู้มีพระคุณ กิริยาต้องนอบน้อมเหมาะสม มารดาสั่งสอนไว้เช่นนั้น

ร่างบางยกถ้วยชาออกจากถาดไม้ วางลงมุมหนึ่งของโต๊ะ พลังเชื้อเชิญเขา

“ข้าถือวิสาสะเก็บผลไม้ข้างเรือนมาต้มชาผลไม้ให้ท่านมังกร ดื่มก่อนจะเย็นเถิดนะเจ้าคะ”

ราวกับได้ยินเสียงพิณบรรเลงไพเราะ ไม่คาดคิดว่าสตรีที่ต่ำว่าเขาเป็นปีศาจมังกรจะสามารถจิบปากจิบคอเอ่ยคำหวานล้าเช่นนี้ได้ ฟังแล้วหรือตามองด้วยชา ยอมรับว่ากลิ่นชาหอมกรุ่นยิ่ง

“ดีมีลิเจ้าคะ”

หลี่เหยียนชวนคะยันคะยออีกครั้ง กวางหลงจึงรับน้ำใจ

ฟังนางขอละเซะอีกหลายประโยค ล้วนเอาอกเอาใจ ไม่รู้นึกครึ้มอันใดถึงทำดีต่อเขาเพียงนี้ คิดอีกที...หรือนางคงอยากให้รีบไปจัดการมังกรฝูงนั้นกระมัง

“เจ้าไม่จำเป็นต้องลำบาก” เขาเอ่ยเสียงเข้มคล้ายรู้ใจอีกฝ่าย

หลี่เหยียนชวนมีสีหน้ากระอักกระอ่วน กระดากอายที่แสดงออกมากไป

“ไม่เลยเจ้าคะ หากช่วยแบ่งเบาภาระของท่านมังกรได้ ข้าก็ยินดี เรื่องเพียงเท่านั้น ไม่อาจเทียบที่ท่านมังกรช่วยชีวิตข้าด้วยซ้ำ”

กวางหลงนิ่งเงียบ รู้ดีว่าหากเอ่ยต่อไปอีกฝ่ายคงปฏิเสธกลับทุกคำ

เขาคืนถ้วยชาเปล่าให้นาง แล้วก็ลงเขียนสัญลักษณ์ที่นางไม่อาจเข้าใจบนกระดาษต่อ ดูเพลิดเพลิน ไม่มีที่ท่าว่าจะวางแผนการใดเพื่อปราบมังกร

หลี่เหยียนชวนคันปากอยากถามแต่ไม่กล้า อดทนอีกชั่วอึดใจก็หลุดถามออกมา

“ข้าขอละลาบละล้งถามสักนิดเถิด ไม่ทราบที่ท่านมังกรมีแผนจะจัดการกับมังกรเหล่านั้นอย่างไรเจ้าคะ”

ร่างใหญ่วางพู่กัน พับเก็บกระดาษ คิดว่าไม่จำเป็นต้องตอบหญิงสาวชาวมณูษย์ที่ไร้ความสามารถด้านการศึก ต่อให้อธิบายยืดยาวไปสามวัน นางก็คงไม่อาจเข้าใจ

แต่ไหนแต่ไรหลี่เหยียนชวนเติบโตมาในกรอบประเพณี ประพฤติตัวเรียบร้อยอ่อนหวาน กตัญญูต่อมารดาเสมอ ทว่านิสัยลึกๆ แล้ว ยอมหักไม่ยอมงอ ทว่าเหตุผลที่ต้องขายตัวคืออีกเรื่องหนึ่ง นั่นเป็นการตัดสินใจครั้งเดียวที่สร้างบาดแผลในใจยิ่ง

การเติบโตมาพร้อมภาระหน้าที่ประหนึ่งเสาหลักของครอบครัว ทำให้

นางมีความอดทนสูง กระนั้นนิสัยเล็กๆ ยังคงเตรงตรง แสดงออกชัดเจน

ครั้งหนึ่งเมื่อยังเยาว์ น้องชายถูกรังแก ถูกล้อเลียนว่าไม่มีบิดาส่งสอน นางในฐานะพี่สาวจึงลงมือต่อตีกับเด็กกลุ่มนั้น หลังจากนั้นยังตามราวเฝ้าเรื่องอีกหลายครา กระทั่งครอบครัวของเด็กกลุ่มนั้นต้องมาขอมาครอบครัวนางถึงบ้านจึงเลิกราต่อกัน

ขณะที่ครอบครัวนางยากจน มีป่าจั่วที่อยู่บ้านใกล้เคียงแบ่งปันสิ่งของมาให้บ้านนางเสมอ อีกทั้งคอยดูแลเอาใจใส่ ไปมาหาสู่ประหนึ่งญาติมิตร นางจึงเคารพป่าจั่วดุจพี่แท้ๆ เก็บพืชผลจากสวนแบ่งหนึ่งส่วนให้ป่าจั่วเสมอ เคยชินกับความเตรงตรงเช่นนี้มาตลอด

สำหรับนาง กวางหลงคือผู้มีพระคุณช่วยชีวิต นางจึงทำดีตอบแทนด้วยความเคยชิน ขณะที่จิตใจยังกังวลเรื่องการกำจัดฝูงมังกร ถ้อยคำชวนสนทนากับไมตรีจึงพลั้งเผลอหลุดถามอย่างใจพะวง

นางตั้งใจรอฟังคำตอบว่ากวางหลงกลับป็นหน้าหนึ่ง เงียบเชียบราวกับถูกเย็บปาก รอยยิ้มละไมของหญิงสาวจึงหุบสนิท เผลอจ้องด้วยตาลูกวาวอย่างเค้นคำตอบ

ตั้งแต่กวางหลงฝากตัวเป็นศิษย์มหาเทพตงจวิน ก็ได้รับฟังคำสอนสั่งและถือปฏิบัติเคร่งครัด นานวันเข้าสมาธิจึงแน่วแน่ ตระหนักรู้หลายสิ่งได้ชัดเจน ทว่าจิตมังกรอ่อนไหวต่อสิ่งเร้า เขาจึงห่างไกลจากการบรรลุตำแหน่งเทพ มหาเทพตงจวินรู้ดีถึงข้อบกพร่องจึงให้เขานั่งกรรมฐานในตำแหน่งส่วนตัวเป็นกรณีพิเศษ พร้อมทั้งอนุญาตให้ลงมายังมาตุภูมิ ชิมซับปรารถนารสชาติของดินแดนมังกรเป็นครั้งคราว

ผ่านมาหนึ่งหมื่นปี กวางหลงเลื่อนอันดับเป็นศิษย์เอก อีกทั้งได้รับความไว้วางใจ รับมอบภารกิจสำคัญลงมาปราบมังกร ทว่าในบรรดาวิชาที่ร่ำเรียนกับมหาเทพตงจวิน หนีเรื่องใดที่สั่งสอนเกี่ยวกับการรับมือสตรีชาวนมนุษย์ไม่

ในห้องเงียบเชียบ ลมพัดเอื่อยเข้ามาทางบานหน้าต่างต้องแสงเทียน

วูปไหว ทำงาในห้องสั้นไหวไปวูปหนึ่ง จู๋ๆ บรรยากาศเย็นสบายก็คล้ายมี
ไอร้อนแผ่ชานอย่างแปลกประหลาดระลอกหนึ่ง

พลังงานเช่นนี้กวางหลงไม่เคยประสบมาก่อน เขาแหงนมองรอบห้อง
อย่างเคลือบแคลง กระทั่งสบนัยน์ตาของหญิงสาวที่จ้องมองมาตาโตไม่ไหว
ติง จากนั้นคล้ายถูกพลังงานจากดวงตาคู่นั้นโจมตีจนเพลอสะตุ้ง

“จะไม่ตอบซ้ำลัคนิดหรือเจ้าคะ”

มีอไหญ่ที่พับกระดาเซะงักค้าง ตกตะลึงพริ้งเพริดไปชั่วขณะ

สตรีชาวมนุษย์มีพลังงานประหลาดเช่นนี้ด้วยหรือ แค่สบตาก็กทำให้
สะท้านไปทั้งร่าง ไหนจะยามฟังเสียงนางร้องไห้ รวากับว่าเสียงนั้นบีบหัวใจ
ผู้ฟังหนักหนา ภายใต้ใบหน้าเรียบเฉยของมังกรจึงซุกซ่อนความสับสน ตอบ
กลับนางด้วยความคิดที่ว่า...

หากไม่ตอบ นางคงจ้องจนตาทะลุออกมาจากบ้า

“พี่น้องมังกรของข้ามีมากเกินไป ข้าผู้เดียวรับมือทั้งหมดนับว่าตึงมือ
แต่ถ้าใช้ค่ายกลกำราบมังกร ที่มหาเทพดวงจวินเคยสั่งสอนอาจได้ผล ข้าจึง
ร่างแบบค่ายกลขึ้น”

ฉากที่ไม่ตั้งใจตอบ กลับอธิบายจนหมดเปลือก

หลี่เหยียนชวนพยักหน้าเข้าใจ กะพริบตาเพียงหนึ่งครั้ง ดวงตาลูก
วาวก็ใสละมุน จากนั้นจึงนึกยิ้มกว้าง

มังกรขาวเห็นแล้วพริ้งพริ้ง รีบลูบตาลง กังวลไม่น้อยว่ารอยยิ้ม
ของนางจะส่งพลังงานบางอย่างมาอีก

ยามนั้นหญิงสาวชวนคุยอีกครั้ง “ท่านมหาเทพมีหน้าตาอย่างไรเจ้าคะ”
หลุดปากถามแล้วตระหนักได้ว่าไม่ควรล่วงเกิน พลันยกมือขึ้นปิดปาก

ใบหน้าคมของมังกรขาวให้ความสนใจกระดาเซ่นโตะอีกครั้ง คลี
ออกก่อนจับพู่กันวาดสัญลักษณ์เพิ่ม ริมฝีปากหยักบางงดงามราวกลีบ
บุปผาขยับเล็กน้อย ตอบเอื่อยเฉื่อย “งามสง่า...สุขุม และชาญฉลาด”

งามสง่า สุขุม และชาญฉลาด!

หลี่เหยียนชวนนึกทวนถ้อยคำของมังกรแล้วจ้องมองร่างผู้พูดอยู่นาน

เส้นผมสีเงินยาวยาวพาดบ่าลงมาถึงแก้มอก สะท้อนแสงตะเกียงเกิดประกายแวววาว เส้นคิ้วเรียวยาวรับกับดวงตาสีนิลดำขลับดูจิ้งหว้งรัตติกาล ยามไร้แสง จมูกโด่งล้ำที่ดูน่ากัด กับริมฝีปากสีชมพูเข้มนั้นเข้ากับกรอบหน้าที่ขึ้นริ้วกระตุกจางๆ

นับว่ามังกรชาวผู้หนึ่งดังมากกว่าบุรุษใดที่เคยพบ ยังมีท่วงท่าสงบบึ่งกับใบหน้าเรียบสนิทยามจดพู่กันวางแผนค่ายกล

หญิงสาวพยักหน้า พอจะนึกออกแล้ว ว่ามหาเทพคงดงาม สุขุม และฉลาดล้ำประมาณนี้...

คิดเสร็จสรรพก็กลืนน้ำลายเลียริมฝีปาก

เงาไม้นอกหน้าต่างเอนไหวว้างๆ หลี่เหยียนชวนเกิดความคิดชั่ววูบ ขยับมาด้านข้างกวางหลง สะบัดมือสองสามครั้ง จากนั้นวางมือบนบ่าแข็งแรง ราวแผ่นหินของเขาแล้วคลึงเคลื่นเบาๆ

เพียงสัมผัส กวางหลงก็สะดุ้งเฮือก

“เจ้าจะทำอันใด!” เขาถามเสียงดัง พลันนัยน์ตาเบิกกว้าง

“ข้าเคยνωดให้ท่านแม่บ่อยๆ เมื่อนวดเสร็จก็จะหลับสบายเจ้าคะ เห็นท่านมังกรเหนื่อยล้าเช่นนี้ ข้าจึงอยากแบ่งเบา...ลองนวดสักครั้งนะ เจ้าคะ ข้ารับรองว่าพรุ่งนี้ยามท่านมังกรตื่นนอน ร่างกายจะเบาสบาย ความคิดก็โลดแล่นปลอดโปร่งเจ้าคะ”

ตอบพร้อมยืดอกภาคภูมิใจในฝีมือไม่ลายมือ แต่ก่อนเคยνωดให้มารดาบ่อยๆ กระทั่งได้ทักษะอันล้ำเลิศมา หากผู้มีคุณได้ลองถูกนวดสักครั้ง เขาต้องคลายความเหนื่อยล้า วางค่ายกลเสร็จโดยเร็วแน่

แค่คิดหญิงสาวก็ไม่อาจเก็บรอยยิ้มได้

กวางหลงลุกพรวด พุ่งกันกระทบโต๊ะ เขาหลบมาสวมก้าว นัยน์ตาล่อแววประหม่า

“ข้าว่าเจ้าเก็บทักษะการนวด...ไว้รอนวดให้มารดาของเจ้าจะดีกว่า”
เขาตอบกลับแล้วเปิดประตูเดินหนี หลีเหียนชวนรีบลุกเดินตามหลัง
“จะไปทีใดเจ้าคะ ให้ข้าไป...”

...เป็นเพื่อน

จะบอกอย่างนั้น แต่อีกฝ่ายกลับยกมือห้ามก่อนนางจะกล่าวจบ
“ข้าจะไปนอนนอกเรือน เจ้าก็พักผ่อนเถิด!” ปากพูดกับนางแต่
ดวงตามองไปทางอื่น

หลีเหียนชวนตะโกนตามหลัง “แล้วเหตุใดไม่นอนในเรือนเจ้าคะ”
ไร้คำตอบจากกวางหลง นางเห็นเขากระโดดหนีขึ้นไปบนต้นไม้ หาย
วับไปกับความมืด ชวนให้สงสัยว่ามังกรชอบนอนบนต้นไม้หรือ

กวางหลงเอนหลังกลางลำต้นไม้ใหญ่ นัยน์ตาสีนิลเรืองแสงแดงวาว
ในความมืด รู้แจ้งแล้วว่ากาอยู่ใกล้สตรีมนุษย์อันตรายเกินไป

แสงตะวันทะลุผ่านม่านเมฆขาว รุ้งแสงแยงลอดช่องว่างระหว่าง
ใบรูกะมังกร กระทบข้างแก้มขาวราวหยกของกวางหลงที่หลับใหล ปลุก
ให้เขาตื่นขึ้น เรียวขายาวเกือบเท่ากึ่งไม้ขยับเล็กน้อยบิดไล่ความเมื่อย หรือ
บำเพ็ญยังไม่พอ ใจจึงไม่สงบนิ่ง เพียงนอนบนต้นไม้ก็ถึงกับเมื่อยล้า

ท่ามกลางภวังค์จั่วเจีย เสียงสดใสของหญิงสาวดังแว่วมา เสียงนั้น
อยู่ไม่ไกล ด้วยนางตะโกนเรียก ‘ท่านมังกร’ สามสี่หนจนขาดสมาธิ

เขาเอื้อมศีรษะกอดใบหน้ามองไปยังต้นเสียง “มีเหตุอันใดถึงรบกวน
ข้าแต่เจ้า”

หลีเหียนชวนทำหน้าอ “ข้ารบกวนหรือเจ้าคะ” โตตอบราวลัทธิ
เสียงถูกตำหนิ ก็มองอย่างไม่มีในมือ

“คะ...แต่...จะนำน้ำมาให้ท่านมังกรล้างหน้าเท่านั้นเจ้าคะ”

ร่างใหญ่กระโดดลงพื้น ยืนอย่างสง่า “เจ้าไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ ข้า
ไปล้างหน้าเองได้”

นางมองแผ่นหลังกว้างของผู้ที่เดินหนีไปสองก้าวแล้วเปล่งเสียงดัง
“แต่ข้าเตรียมมาแล้ว”

กว้างหลงหมุนตัวกลับไปมอง อากาศในแดนมังกรเย็นขึ้นกว่าโลก
มนุษย์ นางตื่นมาตักน้ำเตรียมให้แต่เช้าเช่นนี้ คงหนาวไม่น้อย แต่เหตุใด
ใบหนายังยิ้มแย้มเบิกบาน

สตรีมนุษย์ช่างแปลกพิกล

เขาสะบัดชายแขนเสื้อเบาๆ จากนั้นถึงไม้ในมือของหลี่เหยียนชวน
ก็หายวับ

“ข้ารับน้ำใจเจ้า แต่ต่อไปไม่ต้องแล้ว”

เค่อสุดท้ายของยามอุ²

หลี่เหยียนชวนหอบผลไม้มาเต็มตะกร้า นั่งรอกว้างลงอยู่หน้าเรือน
ทอดสายตามองท้องฟ้ามืดครึ้ม สายฝนจวนเจียนโปรยปราย

ภายนอกกรอบแสงโปร่งใส ปรากฏร่างมังกรสีขาวลอยกระหวัดดัง
เกลียวคลื่น พุ่งศีรษะลงมากลางเรือนไม้ ก่อนจะถึงพื้น ร่างงดงามของสัตว์
ตัวใหญ่แปรเปลี่ยนเป็นร่างมนุษย์

อาภรณ์ขาวพัดพลิ้วนั่งสงบสู่ลงพื้น

“ค่ายกลเสร็จแล้วหรือเจ้าคะ” หลี่เหยียนชวนถามอย่างมีความหวัง
ร่างสูงส่งเอื้อมมาเล็กน้อย “เจ้าเห็นค่ายกลเป็นของเล่นหรือ ถึงจะ
ให้ข้าทำเสร็จในวันเดียว”

เขามองหญิงสาวนั่งชั่วคราวแล้วค่อยเอื้อมเอ่ยคำตอบ “ในเมื่อมีเพียงข้า
คงต้องใช้ถึงเจ็ดวัน”

หญิงสาวยิ้มกว้าง แค่วันนี้ รออีกแค่วันนี้ ก็จะได้เห็นมังกรที่
กำเรียบเลิกลาแล้วนั้นสิ้นฤทธิ์ นางปลดปล่อยความกังวล หันมาครุ่น

² เวลา 11.45 น.

ใหญ่ให้นั่งบนตั่งไม้

“กลับมาเหนื่อยๆ ท่านมังกรคงหิวแล้ว ข้าเก็บผลไม้มาให้ตั้งมากินก่อนเถิดเจ้าคะ”

กวางหลงพิศมองผลไม้เต็มตะกร้าแล้วเอ่ยปฏิเสธ

“ปกติไม่ต้องกินถึงสามวันยังไม่หิว เพียงออกแรงเล็กน้อยก็ทำให้ข้ากระปรี้กระเปร่า ดังนั้นไม่จำเป็น”

ฟังน้ำเสียงภูมิใจของมังกรขาวแล้ว หลี่เหยียนชวนกั้ยยินเสียงคล้ายฟ้าร้องดังขึ้น ดึงความสนใจให้เหินห่างมองอากาศ นึกแปลกใจพิกว่าเหตุใดเสียงนั้นดังอยู่ข้างหู แต่พอมันดังอีกครั้งจึงกระจ่างแจ้ง นางพยายามกลั้นเสียงหัวเราะ

“มังกรก็หิวสินะเจ้าคะ”

กวางหลงคว้าผลไม้ลูกใหญ่เข้าปากกัดกรั้วมปิดบังความอาย

ร่างบางยิ้มว่า “เป็นอย่างไรเจ้าคะ ผลไม้รสชาติเหมือนผลท้อหรือไม่ ข้าก็ไม่เคยกิน เคยเห็นภาพวาดขายในตลาด แต่เจ้าผลไม้ น่าสงสัยว่าเหตุใดลวดลายแปลกประหลาดนัก”

กวางหลงกลืนเรียบร้อยค่อยหันมาตอบ “ผลไม้ชนิดนี้คือผลรุกษะมังกร ดูผิวเผินคล้ายผลท้อ ทว่าบนผิวมีลายเกล็ดมังกร จะเติบโตเพียงดินแดนไต่หลงนี้เท่านั้น จึงไม่แปลกที่เจ้าจะไม่รู้จัก”

กินหมดไปหนึ่งลูกแล้วคว้าอีกลูกขึ้นมากินต่อ

“ท้อสวรรค์ดีต่อเขียนบนสวรรค์เช่นไร ผลรุกษะมังกรก็ดีต่อมังกรอย่างพวกข้าเช่นนั้น มีปีศาจจำนวนไม่น้อยที่ลอบเข้ามาหวังเก็บเกี่ยวผลรุกษะมังกร แต่ล้วนไม่อาจพันหูกพันตามังกรที่เฝ้าดินแดนนี้ไปได้”

กวางหลงนึกถึงเจ้านกน้อย ตอนนั้นเจ้านกสีเหลืองก็ถูกทำร้ายเพราะบังอาจบุกรุกเข้ามาเขตแดนนี้ หากเขาไม่บังเอิญไปพบ มันคงตายเพราะพิษบาดแผลแล้ว

หลี่เหยียนชวณยันศอกใช้มือเท้าคาง จ้องมองมังกรขาวกินอย่าง

เอรีดอรร้อยแล้วคิดถึงน้องชาย บ่อยครั้งที่ชอบมองน้องชายกินด้วยท่าที่
อรร้อยล้ำ แค่นี้ได้เห็นก็อึดมอกอึดใจ

**ห้าวันแล้วที่กวางหลงใช้เวลาสร้างค่ายกลกำราบมังกร ภารกิจสืบหน้า
จวนเจียนแล้วเสร็จ ขั้นตอนต่อไปคือต้องวางแผนหลอกล่อมังกรผุ้งนั้นให้
ติดกับดัก**

กวางหลงครุ่นคิดกลอุบายจวบจนฝันฟ้าใกล้สิ้นแสงตะวัน เอะใจว่า
วันนี้ยังไม่พบสตรีมณูษย์เข้ามาทวงใจสักครา เขาขยับพู่กันสองสามครั้ง
พยายามสลัดความคิด แต่จนแล้วจนรอดก็ต้องวางพู่กัน ลูกเดินไปเคาะ
ประตูห้องก็พบว่านางไม่อยู่

เขาเดินวนครบรอบเรือนทว่าไร้เงาร่างเล็ก จึงตั้งจิตหากลิ่นมณูษย์
จำกลิ่นกายหอมอ่อนๆ คล้ายกลิ่นบุปผาสวรรค์ได้ พลังเดินตามกลิ่นนั้น
มาริมล้าธาร

แผ่นดินกว้างขนาดสองฝั่งสายน้ำขนาดใหญ่ พื้นหลังคือทิวเขาตัด
ผืนฟ้า ริมตลิ่งมีร่างหญิงสาวก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงนั้น

“สนุกหรือไม่” กวางหลงถามเสียงขุ่นแล้วเงิบฟังคำตอบ
หล่เหยียนชวนหัวเราะเสียงดัง หันมาชูปลาตัวใหญ่ที่เดินพรวดๆ อยู่
ในสองมือของนาง

“เข้ามาจับปลาเจ้าคะ ท่านมังกรกลับมาแล้วหรือ”

กวางหลงสบดวงตาใสคู่่นั้นแล้วกลืนถ้อยคำแห่งโทสะลงท้อง ตอบ
อย่างไม่เต็มใจ

“อือ...”

หญิงสาวหัวเราะเสียงใสดูจะขึงแก้ว เสนาะหูเสียจนมังกรที่เคยเก็บ
ตัวอยู่แต่บนสวรรค์ตะลึงงัน ริมหันหน้าหลบ กำมือหลับตาครั้งหนึ่ง เมื่อ
ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง นัยน์ตาเรืองแสงสีแดงก็หายวับ

“ข้าเคยได้ยินมณูษย์พูดกันว่ามังกรขึ้นชอบปลา ประเดี๋ยวข้าจะย่าง

ปลาให้กินนะเจ้าคะ ข้ารู้ว่าท่านมังกรต้องเบื่อผลไม้แล้วแน่ๆ”

กวางหลงมองร่างบางก่อกองไฟ สังเกตนางม้วนแขนเสื้อใ้การ
สำรวจ ทว่าท่าทางมุ่งมั่นนั้นอะไรที่ดึงดูดสายตามังกรให้ไม่อาจหันเหมอง
สิ่งอื่น

“ข้าไม่ได้ชอบปลา”

หลี่เหยียนชวนยิ้มเยาะ “แล้วเหตุใดน้ำลายไหลเจ้าคะ”

กวางหลงรีบเช็ดปากทั้งที่ไม่มีน้ำลายลักหยด ท้นที่ที่รู้ว่าตกหลุม
พรางของสตรีมนุษย์เสียแล้ว เขาอายุจนใบหูแดงกำ

กลิ่นปลาอย่างหอมพุ่งเตะจมูก หลี่เหยียนชวนถือมาใกล้ๆ นั่งยองๆ
ยิ้มกริ่ม นัยน์ตาพราวระยับแข่งกับดวงดารากลางท้องฟ้า

“หอมหรือไม่เจ้าคะ ท่านมังกร”

แม้ตะวันลับฟ้าไปนานแล้ว แต่บริเวณนั้นกลับสว่างเพราะแสงจาก
กองไฟ นัยน์ตามังกรจึงเห็นเนื้อขาวของปลาตัวใหญ่ชัด จมูกที่ได้กลิ่น
ล้ำเลิศกว่ามนุษย์ขยับเล็กน้อย ยอมรับว่าหิวแต่ต้องปฏิเสธ

“ข้าไม่กิน!”

“เพราะเหตุใดเจ้าคะ” หญิงสาวเลิกคิ้วเชิงถาม

“ข้าจะกินเพียงปลาที่เต็มใจให้กินเท่านั้น”

ฟังเท่านั้น หลี่เหยียนชวนก็หัวเราะร่วน

“จะมีปลาใดยินยอมพลีชีพให้โดนกินเล่าเจ้าคะ!”

กวางหลงไม่อาจแสดงด้วยถ้อยคำ จึงลุกขึ้นเดินไปรินน้ำ นั่งยอง
ริมตลิ่ง ยืนแขนแบ่มือรอ

“หากพวกเจ้าตัวใดยินดีให้ข้ากวางหลงกินประทังความหิว ของ
กระโดดมาที่มือของข้า”

นางอยากจะหัวเราะมังกอีกสักครั้ง แต่กลัวเขาจะอับอายเกินไป จึง
เม้มปากกลืนเสียงหัวเราะอยู่นาน ทว่าฉับพลันนั้นปรากฏปลาตัวหนึ่ง
กระโดดขึ้นมานับมือเขา หญิงสาวอ้าปากค้าง เมิกตากว้างอย่างเหลือเชื่อ

ใบหน้าตั้งหยกสลักยกยิ้มน้อยๆ ทว่ามาไม่ถึงหางตา

“เห็นหรือไม่ มีปลาจำนวนไม่น้อยที่อยากให้อ้ากิน หากชีวิตหนึ่งของพวกมันสามารถประทังความหิวโหย นับว่ามันได้สร้างบุญหนัก ภาพหน้าจะได้หลุดพ้นจากชาติเดียรรัจฉาน”

หญิงสาวพยักหน้า เชื่อสายตาแล้ว

“ถ้าเช่นนั้นท่านมังกรก็ชอบกินปลาจริงสินะเจ้าคะ ดูท่าทางคล่องแคล่ว คงใช้วิธีนี้จับปลากินบ่อยครั้ง”

กวางหลงที่ยืนอย่างภาคภูมิสะอึก รีบกินน้ำลายจนรู้สึกระคายถึงกระเพาะ คิดทบทวนกิริยาของหญิงสาวพลันชัดเจนแล้วว่านางตั้งใจลงเขาให้จับปลาให้ดู

หมีเหียนชวนยิ้มพราย หันมาย่างปลาต่อ ทว่าไม่อาจละสายตาจากอีกร่างที่หนึ่งผิงไฟ ไม่แน่ใจว่าเพราะมนตร์สะกดอันใด จึงเห็นผิวกายของมังกรขาวมีประกายระยิบระยับเจิดจ้าจนตาพร่า

“พะ...ผิวกายของท่าน...” คำถามแผ่วท้าย ไม่กล้าเอื้อนเอ่ยต่อ

ทว่ากวางหลงเดาสิ่งที่นางอยากรู้ได้ ร่างใหญ่พลันเหินมองดวงจันทร์

“บิดาข้าคือราชามังกรแห่งทิวา มารดาข้าคือมังกรรัตติกาล คินไตจันทร์เรืองรัศมีเต็มดวง ผิวกายของข้าจะเกิดประกายดุจยอดเพชรเจิดจรัส” เสียงทุ้มนั้นเจือความอายในความแปลกประหลาด เขาผินหน้ามาจ้องมองหญิงสาวอย่างผิดหวัง “ข้าคงดูน่ากลัวสินะ”

“ไม่เจ้าคะ ไม่น่ากลัวแต่อย่างใด” คนเสียงหวานโต้กลับ ขยับร่างยื่นหน้าเข้าไปใกล้จนได้ยินเสียงลมหายใจของกันและกัน

“คงงามมากเจ้าคะ ตั้งแต่เกิดมา ข้ายังไม่เคยพบผู้ใดงดงามเท่านี้มาก่อน”

ทั้งรอยยิ้มและนัยน์ตาเปล่งประกายทำเอากวางหลงตะลึงลาน นัยน์ตามังกรเรืองแสงสีแดงอีกครั้ง ครานี้หมีเหียนชวนไม่ได้ผละหนี

เพียงพิศมองใบหน้าบุรุษที่คล้ายแบกความหมองเศร้า วางมือบนแก้มสากอย่างลึมตัว

“นัยน์ตาสีแดงกับผิวกายที่เจิดจรัส...ไม่น่ากลัวเลยเจ้าคะ”

กวางหลงเบี่ยงหน้าหลบ พยายามสงบคลื่นอารมณ์ที่มังกรไม่ควรมี หล่เหยียนชวนชักมือกลับ มองอย่างรู้สึกผิด “โกรธที่ข้าบอกว่างดงามหรือเจ้าคะ”

ใบหน้าคมหันขวับ “ไม่...ข้าไม่ได้โกรธ”

“แล้วเหตุใดนัยน์ตาถึงเรืองแสงสีแดงเจ้าคะ”

กวางหลงลำบากใจจะตอบ คิดว่าอธิบายไปนังก็คงไม่เข้าใจ

จึงหะนั้นเขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายปีศาจ ทอดสายตามองผ่านความมืดแล้วเห็นยอดไม้ไหว กลางเงาลำต้นไม้ใหญ่ที่พาดลงพื้นปรากฏแสงสีเหลืองคู่หนึ่งสว่างวาบ เขาตั้งร่างมาหลบด้านหลังแล้วคำรามลั่น

เสียงข่มขวัญ ปรากฏร่างเจ้าของดวงตาสีเหลือง ลำตัวยาวเป็นปล้อง แลปลิ้นสองแฉกสองครั้ง ร่างพลันเปลี่ยนรูปลักษณ์เป็นกายมนุษย์ ใบหน้าแหลมเล็ก หางตายาวรี ผิวขาวราวกับเคลือบผงแป้ง แค่มองหล่เหยียนชวนก็ขนลุกชัน

“ท่านมังกรได้โปรดละเว้นข้าด้วย” เสียงแหลมสูงเอ่ยพร้อมคุกเข่า เสียงคำรามเมื่อครู่แผ่เจิดสังหารจนปีศาจพลั้งน้อยนิดถึงกับเข่าอ่อน

“เจ้าเข้ามาในเขตแดนอาคมของข้าได้อย่างไร” มังกรขาวแผดเสียงถาม ก้องกังวานราวกับเสียงสะท้อนในบ่อลึก นัยน์ตาเรืองแสงสีแดงทำให้ผู้ลักลอบเข้ามาตัวลั่นนั่งงก

“ชะ...ข้า...ลอบเข้ามาเก็บผลลูกชะมังกร ได้ยินว่าหากกินแล้วจะสามารถเพิ่มพลังบำเพ็ญได้ ชะ...ข้าก็แค่อยากได้พลังนั้น ไม่คิดว่าจู่ๆ ก็มีเขตอาคมครอบคลุมพื้นที่เอาไว้ มะ...เมื่อครู่...ข้าแค่ได้ยินเสียงสนทนาของมนุษย์ จึงเพียงลอบมาสังเกตการณ์เท่านั้น”

ร่างสง่าในชุดขาวหลับตาลง ลืมตาอีกครั้งแสงสีแดงกลางดวงตาก็

หายวับ ทอดมองร่างผอมแห้งของปีศาจ ตระหนักแก้ไขดีว่ากลืนอายุสังหาร
เมื่อครู่มีใช้เพียงมาสังเวยมนุษย์เท่านั้น หากเขาไม่อยู่ตรงนี้ หลีเหยียนชวน
คงกลายเป็นอาหารอันโอชะแล้ว

“ไปเสีย! รีบออกไปจากดินแดนใต้หลงแห่งนี้ หากข้าพบเจ้าอีกครา
จะไม่มีความปลอดภัยอีก”

ร่างผอมแห้งรีบโขกศีรษะก่อนคลานหายไปในความมืด

หลีเหยียนชวนกุมมือตัวเองที่ตกใจเพราะเสียงคำรามของมังกรให้
นั่ง นางขอบคุณมังกรขาวที่ช่วยชีวิตอีกครั้ง จากนั้นตั้งใจจะกลับเรือน ทว่า
ขาที่ลั่นเทาทำให้เดินสองก้าวก็เซ

กวางหลงเห็นแล้วอดยื่นมือเข้าช่วยเหลือไม่ได้ เขาอุ้มนางขึ้นในอ้อม
กอด พานางกลับเรือนด้วยตัวเอง

“ชะ...ข้าเดินเองก็ได้เจ้าค่ะ” หญิงสาวดันแฉงออกกว้างเบาๆ แต่ถูก
คนเลี้ยงใหญ่ปราม

“หากรอเจ้าเดินเอง คงช้ากว่าจะถึง”

นางฟังแล้วหน้าร้อนผ่าว เลื่อนแขนไปคล้องคอเขา จ้องมองดวงหน้า
มังกรใกล้ๆ แล้วคล้ายได้ยินเสียงหัวใจเต้นอยู่ข้างหู

เกิน 1 บรรทัด

สาม ศึกมังกร

ห้องฟ้ากว้างไกลสุดสายตา กลางเวหาปรากฏร่างของมังกรขาว
เลื้อยล่องผ่านเมฆอย่างรวดเร็วคล้ายกำลังหนีบางสิ่ง จวบจนมาถึงตอนใต้
ของดินแดนไต้หลง เห็นภูเขาทอดยาวเป็นรูปสามเหลี่ยม

“เจ้าจะหนีไปไหน กวางหลง! เจ้ามังกรทรยศ!”

เสียงคำรามของมังกรแดงนามว่าหงหลงดังตามหลัง พร้อมการ
ปรากฏตัวของมังกรกลุ่มใหญ่

ร่างยาวเลื้อยคล้ายเถาวัลย์ ศีรษะโหนกนูนประดับเขาแข็งแกร่งรูป
ร่างราวกับกิ่งไม้ ลำตัวมีเกล็ดสีเขียวสลับสีฟ้าแซมน้ำตาลเข้ม ทางกรงเล็บ
เตรียมเข้าฉีกทั้งมังกรขาวที่เป็นปรปักษ์

“ข้าไม่ใช่ผู้ทรยศ! เพราะเจ้าไม่ใช่ราชามังกรแต่อย่างใด มังกรทุกตน
ต่างรู้ว่าบิดาข้าคือราชามังกรที่แท้จริง แต่ถูกเจ้ากับพวกฟ้องทรยศ ลอบ
ทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส การชิงบัลลังก์ของเจ้าคือเผด็จการที่ข้าไม่อาจ
ยอมรับ”

“ฮ่าๆ ก็บิดาเจ้าโง่เขลา! ใจอ่อนไม่คู่ควรเป็นราชามังกร อยากจะสงบ

คือระหว่างมนุษย์กับมังกรที่เกิดมานานชั่วกัลป์ ข้าแค่แสดงตัวขึ้นเป็นผู้นำรวบรวมมังกรที่คิดเห็นตรงกัน ปลดบิดาของเจ้าก็เท่านั้น!” มังกรแดงหัวเราะหยาม

มังกรเขียวนามว่าลวีหลงคำรามด้วยโทสะที่มีต่อกวางหลงเช่นกัน “เจ้ามันทรยศต่อพวกพ้องไปเข้ากับพวกเทพจอมปลอม ดีแต่เอ่ยวาจาถือศีลธรรม มีหน้าซำยังกล้าย้อนกลับมาชิงตัวหญิงสาวนางนั้นไปอีก ทำเช่นนั้นแสดงว่าอยากตัดขาดกับพวกเราอย่างแท้จริงสินะ!”

กวางหลงไม่มีท่าทีหวาดหวั่น “เช่นนั้น...วันนี้ก็มาสะสางหนี้แค้นกัน!”

สิ้นคำประกาศกร้าว กวางหลงเริ่มร่ายคาถาค่ายกลกำราบมังกร

ก่อนที่บริเวณนั้นจะถูกปิดกั้นจนหมดสิ้น หงหลงพลันถอยหนีได้ทัน แต่ยังไม่เร็วพอจะช่วยพวกพ้องมังกรได้ ค่ายกลกำราบมังกรก็ทำงานอย่างสมบูรณ์

ทั่วบริเวณบังเกิดแสงสีทองเจิดจ้า ลวงนัยน์ตามังกรที่ตกอยู่ในเขตค่ายกลให้ปวดแสบปวดร้อน ชั่วพริบตาเขตแดนอิสระนั้นก็คล้ายคุกขนาดใหญ่ ร่ายล้อมด้วยผนังหินแข็งแกร่ง

บนผนังหินมีโซ่สีทองนับไม่ถ้วนตรึงติด ปลายสายโซ่ยึดเหนี่ยวร่างมังกรจำนวนแปดตนไว้ไม่อาจขยับหนี พวกมันส่งเสียงคำรามอย่างกราดเกรี้ยว ทั้งพ่นลมหายใจมังกร ทั้งขยับหางฟาดสายโซ่และผนังหิน ทว่าไม่อาจทำให้ค่ายกลกำราบมังกรนี้พังทลายได้

เสียงโทสะของมังกรทั้งแปดตนดังกึกก้อง สะท้อนหลายระลอก แต่ไม่มีแม้เศษกระแสน้ำที่เล็ดลอดให้ระคายหูเจ้าของค่ายกลนี้

กวางหลงทอดมองกลุ่มมังกรที่รูดพันค่ายกล เบื้องหลังคือร่างมังกรแดงที่พิโรธหนักจนรอบตัวเกิดรัศมีสีแดงห่อหุ้ม เขาถอนหายใจแรงจนร่างที่ลอยอยู่ในอากาศขยับเล็กน้อย ทั้งที่ตั้งใจว่าจะให้เหล็กรูดไม่เก็นสามตนแท้ๆ

กวางหลงพินิจอย่างถี่ถ้วน หนึ่งต่อห้ายากยิ่งจะชนะจึงต้องล่าถอย

แต่ก็ถูกตามทัน

เชื่อว่ากวางหลงไม่มีวิธีการบ่มงักร ทว่าวิชาไม้ตายที่ร่ำเรียนจากมหาเทพตงจวินคือวิชาปราบมังกร หากท่องบทสวดวิชานี้ ตัวเขาจะได้รับความเจ็บปวดด้วย ดังนั้นจึงสงสัยที่จะใช้มัน

ขณะนั้นหงหลงพ่นเพลิงร้อนแรงสายใหญ่โถมตัวอย่างฉับพลัน

แม้ผิวหนังของมังกรประดับเกล็ดทั่วร่าง แข็งแกร่งและทนทานต่อความร้อน ทว่าเปลวไฟจากอิทธิฤทธิ์ของมังกรด้วยกัน รุนแรงพอจะสร้างรอยแผลและอาการบาดเจ็บได้

ชั่วพริบตาที่เพลิงมังกรพวยพุ่งตรงมาเป็นสายมู่งร้ายใส่กวางหลง เขาพ่นต้านทานด้วยลมหายใจมังกรกลับ พัดเปลวเพลิงนั้นสลายหายไป จากนั้นสร้างมวลพลังเป็นก้อนแสงสีขาว โจมตีกลุ่มมังกรทั้งหมด

หงหลงขมวดคิ้ว คำรามรุนแรง ใบหน้ากราดเกรี้ยวยิ่ง คิดพิจารณา มังกรขาวตนนี้มาโดยตลอด มีทั้งมารดาเป็นมังกรแห่งรัตติกาลที่ควบคุมสายลม มีบิดาเป็นราชามังกรแห่งทิวาอยู่เหนือคาบมหาสมุทรทั้งสี่ เคลื่อนย้ายดวงอาทิตย์ได้ตั้งใจ ล้วนแต่เป็นแก่นสารพลังอันยิ่งใหญ่ ดังนั้นหากเขาจะเป็นราชามังกรอย่างสบายใจได้ คงต้องกำจัดทายาทของราชามังกรตนเก่าให้สิ้นซาก

กาลก่อนที่ใช้อุบายลอบสังหารราชามังกร ก็ตั้งใจกำจัดมังกรขาวตนนี้เช่นกัน ทว่ามหาเทพตงจวินยื่นมือมาขัดขวาง ทั้งยังรับตัวมังกรขาวไปเป็นศิษย์ จึงไร้โอกาสจะกำจัด มายามนี้สบโอกาสอีกครั้ง เขาไม่มีวันยอมให้ศัตรูหลุดรอด หงหลงขบคิดอย่างซิงซังแล้วพ่นเปลวไฟอีกสายที่รุนแรงขึ้น

ชั่วพริบตานั้นกวางหลงไม่อาจเลี่ยงใช้วิชาปราบมังกร เขาท่องบทสวดที่ได้ร่ำเรียนมา

อิทธิฤทธิ์ของวิชาปราบมังกรทำให้เสียงมังกรตนเดียวคล้ายเสียงมังกรนับล้าน เนื้อคาถาส่งผลต่อมังกรผู้นั้น รวากับมีมือที่มองไม่เห็นบีบรัดกระหม่อมของพวกมันจนปวดร้าวลึกลับปานกะโหลกจะแตกเป็นเสี่ยง

กวางหลงระลึกได้ว่ามหาเทพตงจวินกำชับไว้ หากไม่ใช่สถานการณ์เข้าตาจนแล้ว ห้ามใช้วิชาปราบมังกรเด็ดขาด ยามนี้เขาจึงได้รับผลกระทบไม่ต่างจากมังกรตนอื่น

นัยน์ตาของเขาพร่าเป็นฝ้าขาว ครองสติที่เหลื่อมมองเงาร่างมังกรห้าตนดินพลาญครวญคราง เขารีบใช้โอกาสนั้นเคลื่อนร่างตนเองให้ลอยไปด้านหลัง ก่อนหายวับเข้าไปในกลุ่มเมฆขาว

มีบางสิ่งตกลงมาจากฟากฟ้ากระทบพื้นอย่างแรง เสียงดังสนั่น
จนหลี่เหยียนชว่นต้องวิ่งออกมาดู

ร่างมังกรขาวนอนแน่นิ่งบนพื้น ต้นไม้รอบด้านหักแหลกเป็นเศษไม้ นางวิ่งเข้าไปร้องเรียกสติเขา พบว่าบนร่างใหญ่มีบาดแผลคล้ายถูกไฟไหม้จางๆ

หลี่เหยียนชว่นย้อนเข้าไปในเรือน ก่อนกลับมาพร้อมผ้าสะอาดและน้ำหนึ่งถัง

“ท่านมังกร...” ยืนเคียงเขาแล้วคล้ายนางเป็นเพียงมดตัวเล็ก

หญิงสาวเรียกซ้ำอีกหลายครั้งแต่เขาก็ยังไม่ได้สติ ระหว่างนั้นนางสังเกตว่าริมฝีปากของมังกรขาวมีโลหิตไหลซึมมาจากด้านใน นางกำผ้าชุบน้ำค่อยๆ ปืนขึ้นไปนึ่งบนแก้มของมังกรขาว ขยับตัวพลงบรรจงเช็ดคราบโลหิตที่ริมฝีปากจนกว่าจะอ่อนโยน ในใจภาวนาขออย่าให้ท่านมังกรเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต

“ท่านมังกร... ตะ... ต้องตื่นนะเจ้าคะ ถ้าท่านมังกรเป็นอะไรไป แล้วข้าจะอยู่กับผู้ใดเล่า”

หญิงสาวยกมือปาดน้ำตา ปืนลงไปขยี้ผ้าในถังบรรจุน้ำสะอาดแล้ว ปืนขึ้นมาใหม่ เช็ดจนโลหิตจางหาย

“ตื่นสิเจ้าคะ ไหนท่านมังกรบอกว่าจะปกป้องข้า” น้ำเสียงหวานลั่นเครือ ไม่รู้เพราะเหตุใด เห็นเขาเจ็บคล้ายนางเจ็บด้วย

ขณะนั้นกวางหลงปรือตาตื่นขึ้น เปลือกตาหนักอึ้งจนแทบไม่อาจขยับ แต่ได้ยินเสียงเล็กตดตพ้ออยู่ข้างหู น้ำเสียงกระซิกอู้จั้นฟังแทบไม่เป็นคำ จึงฝืนลืมตาขึ้นมอง

แม้ภาพนั้นไม่ชัดเจน แต่เขาแน่ใจว่านางกำลังร้องไห้ ทว่าไม่อาจเข้าใจว่าเหตุใดนางต้องร้อง เพราะกลัวเขาจะตายหรือเพราะสงสารที่เขาเจ็บปวด

เมื่อเห็นมังกรขาวพ่น หลี่เหยียนชวณรู้สึกราวกับยกก้อนหินออกจากอก

“ท่านมังกรรู้สึกตัวแล้วหรือเจ้าคะ!”

กวางหลงยังไร้เรี่ยวแรงจึงได้แต่นอนฟังเสียงเล็กนั้น ในใจตระหนักถึงคำเตือนของมหาเทพ คิดว่าต่อไปคงไม่อาจใช้ชีวิตนี้ได้อีก

หลี่เหยียนชวณได้ยินเสียงครวญครางเพราะเจ็บปวดดังอยู่ในลำคอของท่านมังกร นางคลานไปยื่นใบหน้าจ่อดวงตาสีนิล

“เจ็บมากหรือไม่เจ้าคะ ท่านมังกรถูกใครทำร้ายมาหรือ มีโลหิตที่ริมฝีปากของท่านด้วย ข้าเลยถือวิสาสะเช็ดให้”

เหนือนัยน์ตาของมังกรขาวมีเงาร่างเล็กค่อยๆ แจ่มชัด รอยยิ้มดีใจที่เขารอดชีวิตเคลื่อนไหวอยู่ในม่านตา น้ำเสียงหวานราวกับตะขอเล็กจิ๋วสะกิดเกี่ยวหัวใจที่ปิดกั้นมานาน

ฉับพลันนั้น สีดวงตามังกรจากดำสนิทก็เรืองแสงสีแดงวาว

หลี่เหยียนชวณเคยชินเสียแล้วจึงไม่คิดเกรงกลัวอีก กลับเอ่ยอย่างใจเย็น

“ข้าเห็นบนตัวท่านมังกรมีรอยคล้ายถูกเพลิงไหม้ ข้าจะทำแผลให้เจ้าคะ”

ไม่เห็นมังกรขาวต่อต้าน หญิงสาวจึงขยับเข้าไปทำแผล

นับว่าเขาอดทนต่อความเจ็บได้ดีเยี่ยม ไม่หงุดหงิดจนสลัดนางกระเด็นไปติดต้นไม้ก็ดีเท่าไรแล้ว

นางขบคิดขณะมือขยับไหว ไม่นานก็ใส่ยาให้เขาลำเจ็ว เดินกลับมา ยืนข้างคิระชะเขา วางมือลูบคางมังกรเบาๆ

“นอนพักเถิดเจ้าคะ ประเดี๋ยวข้าจะอยู่เป็นเพื่อน” กล่าวแล้วทั้งตัว ลงกึ่งนอนกึ่งนั่ง อิงแผ่นหลังบอบบางกับแผงคอมังกรที่แข็งแกร่งดุจหิน ลูบคางเขาแผ่วเบาคล้ายจะซบกล่อมให้ลืมนึกถึงความเจ็บปวด

เสียงมังกรครางอย่างแผ่อนคลาย ไม่ทราบเพราะเหตุใด สิ่งที่ลี้-
เหี่ยยงชวนปฏิบัติทำให้เขาพึงพอใจได้เพียงนี้ ความรู้สึกโกรธเกรี้ยวต่อผู้-
มังกร ความรู้สึกเจ็บปวดในใจที่สูญเสียบุพการี รวมถึงความเจ็บบนร่างกาย
ทั้งหมดราวกับเลือนหายเป็นปลิดทิ้ง

แสงอาทิตย์จับขอบฟ้า บนใบหน้าลี้เหี่ยยงชวนเกิดเงาใบไม้ไหว
ชั่วครู่เงานั้นก็หายไป แทนที่ด้วยเงาจากฝ่ามือใหญ่ที่ยกขึ้นมาบังแสงแดด
ดวงหน้าพริ้มเพราะขานเนียนราวกับหยก ดึงดูดสายตามังกรให้จับจ้องอยู่
เนิ่นนาน

ขณะนั้นหญิงสาวรู้สึกตัวตื่นขึ้น เปลือกตาหนักอึ้งปรือขึ้นอย่างเชื่อง
ช้า ครั้นเห็นใบหน้าคนตัวใหญ่ ผมนสีเงินปรกลงบนตัวนาง กับเขากกลาง
กระหม่อมโดดเด่นสะดุดตา นางเปลอสั่งยิ้มหวานทันที

“ท่านมังกร...รู้สึกตัวแล้วหรือ ยังเจ็บอยู่หรือไม่เจ้าคะ”

เขาตอบเบาๆ “ไม่เจ็บแล้ว”

ความจริงโกหกเล็กน้อย เพราะบาดเจ็บภายในต้องใช้เวลาราวสาม
วันจึงหายสนิท แต่เห็นรอยยิ้มพิสุทธ์ปานดวงตะวันของสตรีมนุษย์แล้วเกิด
อบอุ่นใจ ไม่อยากให้รอยยิ้มนี้จางหาย

ลี้เหี่ยยงชวนยิ้มตาหวาน หางตาโค้งดุจเสี้ยวจันทร์ พลิกตัวแนบ
แก้มบนตักอุ่น ฎไปฎมาชั่วครู่ก็นึกขึ้นได้ ลูกพรตขึ้นนั่งหลังตรง กะพริบ
ตาลำรวจเรือนร่างมังกรขาว

ก่อนนางเปลอหลับ เขายังอยู่ในรูปร่างมังกร หว่ายยามนี้กลับเป็น

รูปกายมนุษย์ มีหน้าซำนางตั้งใจจะดูแลเขา ไฉนกลายเป็นหลับปริ้มให้เขา มาดูแลแทน

หรือตัวเองหลับแล้วทำตัวรุ่มร่าม ทำให้ท่านมังกรต้องกลับสู่ร่าง มนุษย์ จับนางนอนสงบบนตักเช่นนี้

ความรู้สึกอับอายเล่นพล่านไปทั่วร่าง แข่งกับโลหิตร้อนที่สูบฉีดเร็ว ขึ้น แก้มแดงลามเลียถึงใบหู ไม่กล้าสบสายตาที่จ้องมาไม่กะพริบ จึงยกมือ ลูบหน้าถามเสียงตะกุกตะกัก

“ทะ...ท่านมังกรตื่นนานแล้ว เหตุใดไม่ปลุกข้าเล่าเจ้าคะ”

ความเงิบคือคำตอบ พร้อมร่างงามสง่าที่จ้องนิ่งนาน สายตาสงบ ลุ่มลึกราวกับมองทะลุหัวใจเรือนร่างเล็ก

“ชะ...ข้าเผลอหลับไป ทำให้ท่านมังกรต้องมาดูแลข้าแทน” หลี-เหยียนชวนอายมากขึ้นกว่าเดิมหนึ่งส่วน

คิดว่าเขาคงไม่ตอบอีกเช่นเดิม ทว่าผิดคาด เมื่อเสียงใหญ่เนิบนาบ ดังขึ้น

“ข้าตื่นแล้ว เห็นเจ้ากำลังหลับสบายจึงไม่อยากจะปลุก”

ใช่...บนตักท่านมังกรหลับสบายจริงๆ

หลีเหยียนชวนก็อยากบอกเช่นนั้น ทว่าหากเอ่ยออกไป คงถูกมอง ว่าประพฤติดนไม่เหมาะสม ดังนั้นประโยคตั้งใจคิดจึงเก็บเงียบไว้ เลี่ยง หลบความอายโดยการเหมินมองแสงแดดอ่อนที่ลอดลงมาจากท้องฟ้า ผิว กายสัมผัสสายลมอ่อนละมุน เสียงนกร้องไพเราะจนอดเงี่ยหูฟังไม่ได้

บรรยาการเหล่านี้ไฉนจึงให้ความรู้สึกเย้ายวนใจ...

อีกทั้งสายตามังกรที่คล้ายมีเรื่องเอื้อนเอ่ยแต่กลับนิ่งเงียบ จ้องค้าง ราวกับนางเป็นสิ่งลึกลับ ยากเกินหยั่งปานนั้น ทำเอาหญิงสาวไม่อาจสะกด ความประหม่า พลันแสวงเปลี่ยนเรื่องคุย

“ข้าคิดถึงท่านแม่กับน้องชายเหลือเกิน ไม่ทราบที่ท่านมังกรมีหนทาง ให้ข้าได้กลับไปเยี่ยมบ้านบ้างหรือไม่เจ้าคะ อย่างน้อยขอแค่ไปส่งข่าวว่าข้า

ยังปลอดภัยดี เพียงเท่านั้น ท่านแม่กับน้องชายจะได้ไม่รู้ลึกลับผิดที่สิ่งเข้ามา เป็นเจ้าสาวของมังกร”

เอ๋ยถึงครอบครัวแล้ว หลีเหียนชวนก็หลุดพ้นจากความรู้สึกหวีๆ กลางอก หวักกลับเกิดความรู้สึกระทมโดยไม่ตั้งใจ สีน้ที่สดใสพลันหมองลงสองส่วน นางเอี้ยนเอ๋ยโดยไม่รอคำตอบจากมังกร

“ขอภัยเจ้าค่ะ ทั้งที่รู้ว่าคงไม่มีทาง แต่ข้ายังเอ่ยบอกไปอย่างเห็นแก่ตัว ท่านมังกรบาดเจ็บจากการสู้รบมา ข้ายังไม่ถามถึงความลำบากของท่าน แต่กลับเอ่ยความต้องการส่วนตัว ช่างน่าละอายจริง...โปรดอย่าเก็บมาใส่ใจเลยนะเจ้าค่ะ”

นางบอกเสียงๆ แล้วก็ลงหยิบจับถังน้ำกับผ้าขาว ซ่อนใบหน้าสลด โดยหันหลังหลบ

ระหว่างจะเดินกลับเข้าเรือน มังกรเสียงใหญ่กลับเปรยขึ้นเบาๆ

“หากจะกลับบ้าน ข้าก็พอมีวิธี”

ไม่รู้สิ่งใดตลอดใจมังกรขาวให้เอ่ยตอบรับอย่างใจดีเช่นนี้ สำหรับหลีเหียนชวน ราวกับมีสายฝนอันชุ่มฉ่ำรดรินลงกลางดวงใจที่แห้งผาก นางพินหน้ากลับมาพร้อมรอยยิ้ม สองแก้มปรากฏเงา น้ำตาแห่งความตื่นตัน

“จริงหรือเจ้าค่ะ!”

กวางหลงพยักหน้าเนิบนาบ

ด้วยความตกใจ มือที่ถือถังไม้เผลอสั่นสองสามครั้ง จากนั้นก็ตั้งสติได้

“ถ้าเช่นนั้น ใ้รอรท่านมังกรหายดีแล้ว พาข้าไปเยี่ยมท่านแม่นะเจ้าค่ะ ข้าอยากให้ท่านแม่พบท่านมังกรสักครั้ง หากท่านแม่รู้ว่าข้าได้อยู่กับท่านมังกรที่ใจดีเช่นนี้ ท่านแม่คงหายกังวล”

เข้าใจดี?

ร่างใหญ่ขมวดคิ้ว การกระทำใดกันที่มนุษย์ใช้แบ่งแยกว่าใจดี

เขาคຸ່นคิดอย่างสับสน มองตามร่างบางเดินหายเข้าไปในเรือนไม้

ดึกสัจด์ ดาราจรัสแสงเต็มท้องฟ้า เสียงเคาะประตูดังขึ้น ตามด้วย
น้ำเสียงหวานล้าที่กวางหลงได้ยินแล้วล่งรู้ทันทีว่าคือผู้ใด

“ท่านมังกร หลับหรือยังเจ้าคะ”

หลี่เหยียนชวนถามไปอย่างนั้นเอง เพราะรู้ดีว่าแสงเทียนส่องสว่าง
แข่งกับแสงจันทร์ปานนี้ เขาจะหลับได้อย่างไร

ครั้นเย็นนิ่งๆ รอฟังคำอนุญาตแล้วค่อยเดินเข้าไปพร้อมถังไม้บรรจุ
น้ำสะอาดครึ่งถัง วางลงอย่างทุลักทุเล พอให้ดวงตาสีนิลที่จ้องตามการ
เคลื่อนไหวนั้นคาดการณ์ถึงความลำบากของนางได้

“มีเรื่องอันใด” เขาถามก่อนหยุดถอนหายใจเบาๆ จากนั้นค่อยเอ่ย
ต่อ “หากจะนำน้ำมาให้ข้าล้างหน้าก็ไม่ต้องแล้ว”

หญิงสาวส่ายหน้าไวกๆ “ข้ามาทำแผลและเปลี่ยนผ้าพันแผลให้ท่าน
มังกรเจ้าคะ”

กวางหลงได้ยินเช่นนั้นก็นึกถึงอาการบาดเจ็บของตน ความเจ็บที่ลึ้ม
ไปชั่วขณะกลับโลดแล่นมาทักทายอีกระลอก เขากระแอมในลำคอเบาๆ
ก่อนตอบ “ข้าไม่เป็นไร เจ้าไปนอนเถิด”

แสงเทียนในห้องสะอาดสว่างอย่างอบอุ่น ทว่าจู่ๆ กวางหลงกลับรู้สึก
หนาวยะเยือก คล้ายมีพลังงานบางอย่างแผ่ขยายเป็นวงกว้าง ครั้นแหงน
หน้ามอง ก็สับสนกับนิยน์ตาของหญิงสาวที่จ้องมาอย่างแข็งกร้าว ถลึงตา
กว้างจนแทบทะลุออกจากเข่า

ลึ้มไปเสียนิสิต...ว่าสตรีมนุษย์มีความสามารถปล่อยรังสีสังหารอัน
เข้มข้นผ่านทางสายตาได้อย่างน่าประหลาด

กวางหลงตระหนักคิด จากนั้นได้ยินคนเสียงหวานกล่าวทวนๆ

“ให้ข้าทำแผลนะเจ้าคะ อย่าตื่น...”

หลี่เหยียนชวนเห็นกวางหลงบาดเจ็บแล้วอดคิดถึงน้องชายไม่ได้
อาชานเองก็ตื่นขึ้นเช่นนี้บ่อยๆ จนต้องฝึกใช้สายตาเพชรฆาตอย่างมารดา
เพื่อกำราบให้เชื่อฟัง ไม่นึกไม่ฝันว่าต้องใช้ท่าไม้ตายนี้กับมังกรขาวผู้ทะนง

ตนด้วย

ราวกับแรงกดดันมีมากขึ้น ทำให้วางหลงเปลี่ยนจากสายหน้าเป็น พักหน้าอย่างเสียไม่ได้ ยอมถอดเสื้อออก เผยกล้ามเนื้อห่อหุ้มผิวหนัง รูปลักษณะมนุษย์ที่ชาวผ่องขาวแผ่นหยก

เพียงแค่เห็นร่างกายบุรุษเพศเท่านั้น หลีเหยียนชวนก็บังเกิดความ ประหม่า ได้แต่ท่องในใจ ว่าแค่ร่างกายบุรุษจะลึกล้ำเท่าใดกัน ในเมื่อเห็นร่างกายอาชานมาตั้งแต่เล็ก ร่างกายของท่านมังกรก็คงไม่ต่างกันกระมัง คิด แล้วทำใจแข็ง รวบรวมพลังใจ ก่อเนิ่นเมื่อที่กำผ้าชุบน้ำเช็ดทำความสะอาด แผลให้เขา

แค่ปลายนิ้วสัมผัส หลีเหยียนชวนก็ประหม่นได้อย่างชาญฉลาด ว่า ท่านมังกรช่างมีร่างกายกำยำ เนื้อหนังมัดกล้ามเนื้อตึงแน่น ทว่าไม่ใหญ่ล่ำเกินควร กลับกันช่างพอเหมาะพอดี ออกผายไหล่ผึ่งลาดรับกับเอวที่เล็กบาง สมส่วน รูปร่างดั่งสวรรค์บรรจงสรรค์สร้างอย่างประณีตและรักใคร่เช่นนั้น แตกต่างจากอาชานลิบลับ แต่นางกลับกล้าเอาอาชานมาเปรียบเทียบ ช่างไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ

หญิงสาวคิดแล้วแค้นใจขึ้นสีแดงช้ำ จนต้องสายหน้าเรียกสติ ก่อนเปลี่ยนเรื่องสนทนา

“โชคดีที่ดินแดนนี้อุดมสมบูรณ์คล้ายโลกมนุษย์ จึงได้สมุนไพรามา ไม่น้อย ต่อไป...ข้าจะมาใส่ยาให้ท่านมังกรทุกวันนะเจ้าคะ”

ร่างใหญ่ขมวดคิ้ว นางคิดว่าเขาขี้เกียจ หรือเป็นมังกรพิการไปแล้ว หรือ จึงตั้งใจปรณินิจจนเขาแทบไม่ต้องขยับตัวทำสิ่งใดเอง ทำให้ออดคิด อย่างพรั่งพรืดต่อสตรีมนุษย์ไม่ได้

เหลือเชื่อยิ่งนัก ที่เผ่าพันธุ์อ่อนแออย่างนี้ รูปร่างบอบบางเยี่ยงนี้ กลับมีพลังงานอันเหลือล้น

ขณะขบคิด มีสายลมอ่อนๆ สายหนึ่งปะทะบาดแผลของเขาเบาๆ มัน คือสายลมจากริมฝีปากของคนตัวเล็ก มังกรขาวพลันขนลุกชู วูบวาบไปถึง

ยอดเขากลางกระหม่อม

หลี่เหยียนชวนเห็นกายใหญ่จู่ๆ ก็เกร็งตัวขึ้นจึงเอ่ยถาม “เจ็บมากหรือไม่เจ้าคะ” เสียงหวานหยดย้อยราวกับน้ำผึ้งสวรรค์ที่เซียนบุปผาเคยนำมาฝาก

ดังอยู่ข้างหูแท้ๆ ทว่าคล้ายมีเสียงตึกๆ! ดังแทรกทับ จากนั้นดวงตาเขาเรืองแสงสีแดงวาวขึ้น

หลี่เหยียนชวนรีบหลบสายตา เลี่ยงไม่มองนัยน์ตามังกรที่จู่ๆ ก็เปลี่ยนสี

เพราะเขาไม่ชอบให้นางเห็นดวงตาสีแดงนั้น จึงไม่กล้าถามและไม่กล้าสบมองตรงๆ ใจดวงน้อยใครรู้ยิ่งนัก ทั้งที่สีแดงเรืองรองเหนือม่านตานั้นงดงามมากแท้ๆ โฉน่ท่านมังกรพยายามซ่อนมัน

คิดไปก็ไม่ได้คำตอบ นางจึงตั้งหน้าตั้งตาฟันแผลให้เขา

หลังทำแผลเสร็จ หญิงสาวถือถ้ำน้ำเตรียมออกจากห้อง ทว่าไม่ทันก้าวผ่านบานประตูก็ระลึกถึงบางสิ่งขึ้นได้ เป็นสิ่งที่ครอบครองของนางชอบทำเสมอ เพื่อคอยดูแลกันและกันยามเจ็บป่วย นั่นคือการผลัดกันขับกล่อมบทเพลงให้หลับใหลและลืมเลือนความเจ็บปวด

ตั้งแต่มาอยู่ในดินแดนมังกร เกิดความหวาดกลัว รวมถึงแปลกที่แปลกทาง ทำให้นางลืมเรื่องราวในโลกมนุษย์ไปบางส่วน ยามนี้ระลึกขึ้นได้ จึงตั้งมั่นในใจอย่างแน่วแน่ ว่าหากท่านมังกรได้ฟังบทเพลงกล่อมนอนนี้แล้ว จะต้องหายในเร็ววันแน่

สิ่งนี้นางมิได้คิดเล่นๆ เพราะตลอดมาครอบครองของนางก็ทำเช่นนั้น คล้ายว่ากลายเป็นประเพณีในครอบครัวยุ่เสียแล้ว และทุกครั้งบทเพลงขับกล่อมนี้ทำให้คนป่วยในครอบครัวยุ่เลาอาการเจ็บได้ดีเยี่ยมเสมอ

คิดเช่นนั้นแล้วก็เอ่ยถามอย่างลั้งเล “ท่านมังกรเจ้าคะ ให้ข้ากล่อมท่านเข้านอนดีหรือไม่”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น สมาริที่รวบรวมได้หนึ่งส่วนก็สลายหายวับราวกับ

เมฆหมอกยามรุ่งอรุณ จากนั้นรีบวัดเสียงตอบกลับ ท่าทางสูญเสียความ
สุขุมลุ่มลึกที่เพียรบำเพ็ญมาหมื่นปีจนหมดสิ้น

“ไม่ต้อง! ชะ...ข้า...คิดว่าจะไม่นอนอีกหลายคืน!”

หลิเหียนชวนเบิกตากว้าง มองกระดานบนโต๊ะ หรือท่านมังกรตั้งใจ
จะวางแผนค่ายกลการรบมังกรแบบใหม่อีกแล้วหรือ ถึงได้บอกว่าจะไม่นอน
อีกหลายวัน ทอดถอนใจแล้วอดเสียดายไม่ได้ อุทิศสำหรับจะแสดงบทเพลง
ขับกล่อมนอนตามแบบฉบับตระกูลหลิที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นแท้ๆ

คล้อยหลังร่างเล็กออกไปจากห้อง เขาพลันสูดลมหายใจเข้าลึกสุด
ซั้วปอด ใช้เสี้ยวสติชุดคำสอนของมหาเทพข่มจิตใจอันลึกลับ

เมื่อลมหายใจหนักหน่วงทุเลาลงแล้ว กวางหลงก็ม้วนร่างแผน
ค่ายกลต่อ แต่เมื่อเห็นรูปมวลบุปผาบนกระดานแทนที่จะเป็นค่ายกล เขา
ต้องวางพู่กันทันที ยันศอกบนโต๊ะ ใช้ฝ่ามือกุมขมับแทน

ไม่รู้สูตรมีมนุษย์มีคาถาอาคมอันใด จึงลงให้เขาเปลือยไพลวาทมวล
บุปผชาติโดยไม่รู้ตัว!

รอบด้านเจียบสัจได้สรรพเสียง ตะวันส่องผ่านแมงไม้ สาดแสง
อ่อนโยนไล่แผ่นหลังเล็กของหลิเหียนชวน เสื้อผ้าเก่าสืมอซอเมื่ออยู่บน
ร่างสะอิดสะเอ้งของนางกลับดูเลอะค่า ขับผิวขาวงามเด่นสดใส

สามวันแล้วที่มังกรผู้มีพระคุณเก็บตัวรักษาอาการบาดเจ็บ ระหว่าง
นั้นนางทำหน้าที่ดูแลอย่างใกล้ชิด กระทั่งอาการเขาหายสนิท นัดหมายว่า
วันนี้จะพานางกลับไปเยี่ยมเยียนครอบครัว นางจึงยืนรอด้วยใจจดใจจ่อ
ระคนตื่นเต้น

“เจ้าพร้อมแล้วหรือ” เสียงมังกรขาวดั่งขึ้นจากด้านหลัง

ร่างบางหมุนตัวกลับไปตอบด้วยรอยยิ้ม “เจ้าคะ ข้ารอท่านมังกรอยู่”

นางเพ่งพิศร่างใหญ่เคลื่อนไหวคล่องแคล่วมาหยุดยืนเบื้องหน้า ยืน
ถูผ้าสีขาวโปร่งใสราวกับปีกจักจั่นพร้อมเอ่ยเรียบๆ

“เจ้าต้องลงไปอยู่ในถ้ำนี้”

หญิงสาวตรงไปครึ่งก้าว เขาช่างกล่าววาทะลึกร้าย แม้นางมีเรือนร่างเล็กแต่ยังไม่พอให้ลงไปอยู่ในถ้ำฝ่าเท้าฝ่ามือได้ ใบหน้าหวานฉายแววสงสัย

“นอกเขตอาคมนี้ มังกรตนอื่นจะจับสัมผัสได้ว่าเจ้าอยู่ที่ใด อาจนำพาอันตรายไปสู่ครอบครัวของเจ้า ดังนั้นข้าจึงต้องให้เจ้าลงไปอยู่ในถ้ำอาคมนี้เสียก่อน จากนั้นค่อยพาเจ้ากลับสู่โลกมนุษย์”

หล่เหยียนชวนถอนหายใจ จ้องตาใสแล้วค่อยพยักหน้า ก่อนเอื้อมมือสัมผัสถ้ำนั้นอย่างประหม่า ทว่าก่อนจะแตะโดน นางสังเกตเห็นเขาสีเงินบนศีรษะของกวางหลง มือที่ยื่นไปปล้นชักกลับ เปลี่ยนเป็นขี้นิ้วแตะเขาของมังกรขาวแทน

“ท่านมังกรจะไปโลกมนุษย์ทั้งที่มีเขากับสืมเช่นนี้หรือเจ้าคะ ข้าว่าไม่เพียงมังกรตนอื่นจะพบเห็นได้ง่าย อาจโดดเด่นสะดุดตาจนทำให้มนุษย์แตกตื่นด้วยนะเจ้าคะ”

กวางหลงชะงัก ผู้มีดวงหน้าดูจุรูปสลักหลับตาลง ไตร่ตรองเหตุผลของหญิงสาวแล้วพยักหน้าเห็นด้วย จากนั้นโบกมือสูงเทียมศีรษะหนึ่งครั้ง พริบตาเขาสีเงินก็หายวับไป พร้อมทั้งเรือนผมสีสว่างที่เปลี่ยนเป็นดำสนิท

“เท่านี้พอจะคล้ายมนุษย์แล้วหรือไม่”

เขามองเชิงถาม เห็นดวงตาหวานจ้องอย่างตกตะลึงอยู่เนิ่นนาน จากนั้นค่อยพยักหน้าอย่างเอียงอาย

“เหมือนเจ้าคะ” นางตอบสั้นๆ ทั้งที่ใจอยากจะบอกอีกว่า ต่อให้คล้ายมนุษย์ ทว่าใบหน้างดงามเช่นนี้ก็ยังโดดเด่นสะดุดตาอยู่ดี

เมื่อได้รับคำตอบ มังกรขาวยิ้มมุมปาก หางตาส่อแววยินดียิ่ง นับว่าการสวมร่างมนุษย์ครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ จากนั้นกำมือ ยื่นนิ้วชี้กับนิ้วกลางไปทางหล่เหยียนชวน ใช้พลังดึงร่างบางให้หดเล็กลงมาอยู่ในถ้ำฝ่าปกไ้ว้างเอาจอก่อนออกเดินทางสู่ดินแดนมนุษย์